FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM (femte avdelningen)
den 3 februari 2005 *

I mål T-139/01,

Comafrica SpA, Genua (Italien),

Dole Fresh Fruit Europe Ltd & Co., Hamburg (Tyskland),

företrädda av B. O'Connor, solicitor, och P. Bastos-Martin, barrister,

klagande,

med stöd av

Simba SpA, Milano (Italien), företrätt av S. Carbone och F. Munari, avocats,

intervenient,

* Rättegångsspråk: engelska.

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, inledningsvis företrädd av L. Visaggio, M. Niejahr och K. Fitch, och därefter av Visaggio och Fitch, samtliga i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

svarande,

med stöd av

Konungariket Spanien, inledningsvis företrätt av R. Silva de Lapuerta, och därefter av L. Fraguas Gadea, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

intervenient,

angående dels talan om ogiltigförklaring av kommissionens förordning (EG) nr 896/2001 av den 7 maj 2001 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning nr 404/93 när det gäller importsystemet för bananer i gemenskapen (EGT L 126, s. 6) och av kommissionens förordning (EG) nr 1121/2001 av den 7 juni 2001 om fastställande av justeringskoefficienter för den referenskvantitet som skall tilldelas varje traditionell aktör inom ramen för tullkvoterna vid import av bananer (EGT L 153, s. 12), dels talan om ersättning för skada som sökandena påstås ha åsamkats genom antagandet av förordning nr 896/2001 och förordning nr 1121/2001,

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (femte avdelningen)

sammansatt av ordföranden P. Lindh samt domarna R. García-Valdecasas och J.D. Cooke,

justitiesekreterare: byrådirektören J. Plingers,

med hänsyn till det skriftliga förfarandet och efter att förhandling hållits den 18 november 2003,

följande

Dom

Tillämpliga bestämmelser

1 Genom rådets förordning (EEG) nr 404/93 av den 13 februari 1993 om den gemensamma organisationen av marknaden för bananer (EGT L 47, s. 1; svensk specialutgåva, område 3, volym 48, s. 129) upprättades en gemensam organisation av marknaden för bananer (nedan kallad GOM-bananer). Genom förordningen upprättades från och med den 1 juli 1993 ett gemensamt importsystem, som ersatte de tidigare nationella systemen.

2 Avdelning IV i förordning nr 404/93, i vilken artiklarna 15–20 ingår, innehåller bestämmelser om handel med tredje land.

3 Efter ett antal åtgärder från Republiken Ecuadors och Amerikas förenta staters sida mot gemenskapen i enlighet med Världshandelsorganisationens (WTO) system för lösning av tvister, antog rådet förordning (EG) nr 216/2001 av den 29 januari 2001 om ändring av förordning nr 404/93 (EGT L 31, 2001, s. 2).

4 Artikel 1 i förordning nr 216/2001 ersätter artiklarna 16–20 i förordning nr 404/93, i dess lydelse enligt rådets förordning (EG) nr 1637/98 av den 20 juli 1998 (EGT L 210, s. 28). Enligt artikel 2 andra stycket i förordning nr 216/2001 och artikel 1 i kommissionens förordning (EG) nr 395/2001 av den 27 februari 2001 om fastställande av vissa riktkvantiteter och individuella begränsningar för utfärdande av importlicenser för import av bananer till gemenskapen för andra kvartalet 2001, inom ramen för tullkvoterna och kvantiteten traditionella AVS-bananer (EGT L 58, s. 11), skall artikel 1 i rådets förordning nr 216/2001 tillämpas från och med den 1 juli 2001.

5 Enligt artikel 17 första stycket i förordning nr 404/93, i dess lydelse enligt förordning nr 216/2001 "[skall det] [i] den mån det är nödvändigt ... vid import av bananer till gemenskapen uppvisas en importlicens, vilken skall utfärdas av medlemsstaterna till den som begär detta, oavsett var denne är etablerad i gemenskapen, dock med förbehåll för de särskilda tillämpningsföreskrifterna till artiklarna 18 och 19".

6 I artikel 18 i förordning nr 404/93, i dess lydelse enligt förordning nr 216/2001, föreskrevs följande:

"1. Från och med den 1 januari varje år skall följande tullkvoter öppnas:

a) En tullkvot på 2 200 000 ton nettovikt, kallad 'kvot A'.

b) En tilläggstullkvot på 353 000 ton nettovikt, kallad 'kvot B'.

c) En autonom tullkvot på 850 000 ton nettovikt, kallad 'kvot C'.

Dessa tullkvoter skall öppnas för import av produkter med ursprung i alla tredje länder.

Kommissionen bemyndigas att, på grundval av ett avtal med de avtalsparter i Världshandelsorganisationen (WTO) som har ett väsentligt intresse av bananleverans, fördela tullkvoterna A och B mellan leverantörsländerna.

2. Import inom ramen för tullkvoterna A och B skall beläggas med en tullavgift på 75 euro per ton.

3. Import inom ramen för tullkvot C skall beläggas med en tullavgift på 300 euro per ton.

...

4. En förmånstull på 300 euro per ton skall tillämpas på import med ursprung i AVS-länder inom ramen för tullkvoter samt utanför dessa.

..."

7 I artikel 19 i förordning nr 404/93, i dess lydelse enligt förordning nr 216/2001, föreskrivs följande:

"1. Tullkvoterna får förvaltas med tillämpning av den metod som grundar sig på att hänsyn tas till traditionella handelsmönster (enligt metoden 'nya/traditionella aktörer') eller på andra metoder.

2. Oavsett vilken metod som valts skall denna ta hänsyn till behovet av att bibehålla balansen i försörjningen av gemenskapens marknad."

8 Enligt artikel 20 a i samma förordning i dess ändrade lydelse skall kommissionen enligt förfarandet i artikel 27 fastställa "[f]örvaltningsföreskrifter för de tullkvoter som avses i artikel 18".

9 Dessa förvaltningsföreskrifter återfinns i kommissionens förordning (EG) nr 896/2001 av den 7 maj 2001 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning nr 404/93 när det gäller importsystemet för bananer i gemenskapen (EGT L 126, s. 6, nedan kallat 2001 års system). Enligt artikel 32 i förordningen trädde förordning nr 896/2001 i kraft dagen efter att den offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*, det vill säga den 9 maj 2001, men den var inte tillämplig förrän från och med den 1 juli 2001.

10 De bestämmelser som uppställs i förordning nr 896/2001 ersätter dem som ursprungligen fastställdes genom kommissionens förordning (EEG) nr 1442/93 av den 10 juni 1993 om tillämpningsföreskrifter för ordningen för import av bananer till gemenskapen (EGT L 142, s. 6; svensk specialutgåva, område 3, volym 50, s. 6, nedan kallat 1993 års system), vilken antogs enligt förordning nr 404/93 och var i kraft till och med den 31 december 1998. 1993 års system ersattes genom det system som infördes genom kommissionens förordning (EG) nr 2362/98 av den 28 oktober 1998 om tillämpningsföreskrifter till rådets förordning nr 404/93 rörande ordningen för import av bananer till gemenskapen (EGT L 293, s. 32, nedan kallat 1999 års system), som trädde i kraft den 1 januari 1999.

11 Enligt 1993 års system var importlicenserna fördelade mellan tre kategorier av aktörer (A, B och C). Kategorierna A och B var uppdelade i underkategorier enligt tre olika verksamheter som bedrevs av aktörerna, nämligen köp av gröna bananer eller primärimport (verksamhet "a"), i egenskap av ägare överföring till fri omsättning av gröna bananer eller sekundärimport (verksamhet "b") och i egenskap av ägare mogning av gröna bananer samt saluföring av dessa i gemenskapen

(verksamhet "c") (se artikel 3.1 i förordning nr 1442/93). Fördelningen skulle genomföras, åtminstone avseende aktörer i kategorierna A och B, för de tre år som föregick det år för vilket tullkvoten öppnades (se artikel 4.1 i förordning nr 1442/93).

12 Detta fördelningssystem upphörde genom 1999 års system, vilket huvudsakligen grundade sig på en åtskillnad mellan "traditionella aktörer" och "nya aktörer" (se artikel 2 i förordning nr 2362/98). Inom ramen för detta system erhöll de traditionella aktörerna för varje år en referenskvantitet som bestämdes på grundval av den kvantitet bananer som de rent faktiskt importerat under en referensperiod. I artikel 4.2 i förordning nr 2362/98 föreskrevs att för de kvantiteter som importerats under 1999 skulle referensperioden utgöras av åren 1994, 1995 och 1996.

13 Genom 2001 års system infördes ett nytt system för fördelning av importlicenserna, som huvudsakligen grundade sig på en åtskillnad mellan "traditionella aktörer" och "icke-traditionella aktörer". De förstnämnda var uppdelade i underkategorierna "traditionella aktörer A/B" och "traditionella aktörer C".

14 I artikel 2 i förordning nr 896/2001, i dess ursprungliga lydelse, föreskrivs att 83 procent av de tullkvoter som föreskrivs i artikel 18.1 i förordning nr 404/93 skall vara öppna för "traditionella aktörer enligt definitionen i artikel 3.1", medan återstående 17% skall vara öppna för "'icke-traditionella aktörer enligt definitionen i artikel 6".

15 Avdelning II i förordning nr 896/2001, i vilken artiklarna 3–21 ingår, avser "tullkvoter".

16 I artiklarna 3–5 i denna förordning, i dess ursprungliga lydelse, föreskrivs följande:

"Artikel 3

I denna förordning används följande beteckningar med de betydelser som här anges:

1. traditionell aktör: en ekonomisk aktör, fysisk eller juridisk person, enskild aktör eller sammanslutning, som var etablerad i gemenskapen under den period som är avgörande för aktörens referenskvantitet och som för egen räkning har köpt en minimikvantitet bananer med ursprung i tredje land från producenter eller i förekommande fall hela produktionen, och därefter transporterat dem till gemenskapen samt salufört dem där.

   Den transaktion som beskrivs i föregående stycke kallas nedan primärimport.

   ...

2. traditionell aktör A/B: traditionell aktör som har genomfört en primärimport av en minsta kvantitet bananer från tredje land eller bananer som inte kommer från ett traditionellt AVS-land, enligt definitionerna i artikel 16 i förordning (EEG) nr 404/93, i dess ändrade lydelse enligt förordning ... nr 1637/98 ... .

3. traditionell aktör C: traditionell aktör som har genomfört en primärimport av en minsta kvantitet traditionella AVS-bananer, enligt definitionen i ovan nämnda artikel 16, i dess ändrade lydelse enligt förordning ... nr 1637/98.

Artikel 4

1. Referenskvantiteten för varje traditionell A/B-aktör skall fastställas, efter en skriftlig begäran från aktören senast den 11 maj 2001, på grundval av den genomsnittliga primärimporten av bananer från tredje land eller icke-traditionella AVS-bananer under 1994, 1995 och 1996, med beaktande av år 1998 för förvaltning av importtullkvoten för bananer med ursprung i tredje land och icke-traditionella AVS-kvantiteter, enligt artikel 19.2 i förordning ... nr 404/93, som tillämpades 1998 på den aktörkategori som avses i punkt 1 a i den artikeln.

2. Referenskvantiteten för 1998 för varje traditionell C-aktör skall fastställas, efter en skriftlig begäran från aktören senast den 11 maj 2001, på grundval av den genomsnittliga primärimporten av traditionella AVS-bananer under 1994, 1995 och 1996 inom ramen för kvantiteter av traditionella bananer från AVS-staterna.

3. Aktörer som är resultatet av sammanslagningar av traditionella aktörer vilka var och en innehar importrättigheter med stöd av denna förordning skall ha samma rättigheter som de ursprungliga aktörerna.

Artikel 5

1. Medlemsstaterna skall senast den 15 maj 2001 meddela kommissionen de sammanlagda referenskvantiteter som anges i artikel 4.1 och 4.2.

2. Med hänsyn till de uppgifter som lämnats enligt punkt 1 och på grundval av de tillgängliga kvantiteter[na] A/B- och C-tullkvoter skall kommissionen, vid behov, fastställa en justeringskoefficient som skall tillämpas på varje aktörs referenskvantitet.

3. Vid tillämpning av punkt 2 skall de behöriga myndigheterna meddela varje aktör dennes referenskvantitet efter justering med justeringskoefficient, senast den 7 juni 2001.

..."

17 Artiklarna 6–12 i förordning nr 896/2001 avser icke-traditionella aktörer.

18 Bestämmelser om utfärdande av importlicenser återfinns i artiklarna 13–21 i förordningen.

19 Enligt artikel 13.1 i denna förordning "skall kvantiteterna för tullkvoterna A och B enligt artikel 18.1 a och b i förordning ... nr 404/93 läggas till" och "de ansökningar som lämnas in för den ena eller den andra tullkvoten skall behandlas tillsammans". I artikel 13.2 i samma förordning anges att de traditionella A/B-aktörerna endast får lämna in importlicensansökningar inom ramen för tullkvot A/B och att de traditionella C-aktörerna endast får lämna in importlicensansökningar inom ramen för tullkvot C. Det föreskrivs vidare att de olika traditionella aktörerna "får lämna in licensansökningar för den andra tullkvoten om de är registrerade som icke-traditionella aktörer för denna tullkvot".

20 I artikel 15.1 i förordning nr 896/2001 föreskrivs följande:

"Ansökningar om importlicens för varje kvartal skall lämnas in till de i medlemsstaterna behöriga myndigheter som anges i bilagan till denna förordning under de sju första dagarna i månaden före det kvartal under vilket licenserna utfärdas.

Ansökningar om importlicens skall för traditionella aktörer lämnas in till de behöriga myndigheterna i den medlemsstat som har fastställt referenskvantiteten, och för icke-traditionella aktörer till de behöriga myndigheterna i den medlemsstat där aktören är registrerad."

21 Enligt artikel 16 i förordning nr 896/2001 "[skall] [d]e behöriga myndigheterna ... meddela kommissionen de kvantiteter som är föremål för licensansökningar inom två arbetsdagar från slutet av licensansökningsperioden" och de ansökta kvantiteterna skall noga anges för de båda tullkvoterna A/B och C, dels för de traditionella A/B-aktörerna, dels för de icke-traditionella aktörerna.

22 Artikel 22, den enda artikeln i avdelning III i förordning nr 896/2001, avser import utanför tullkvoterna.

23 I avdelning V i förordning nr 896/2001, i vilken artiklarna 28–30 ingår, föreskrivs vissa övergångsbestämmelser.

24 Enligt artikel 28.1 i denna förordning är de tillgängliga kvantiteterna för A/B-tullkvoterna 1 137 159 ton för andra halvåret 2001. I artikel 28.2 i samma förordning föreskrivs att för samma halvår "skall referenskvantiteten för varje traditionell aktör enligt artikel 4 och efter tillämpningen av artikel 5.2 multipliceras med en koefficient på 0,4454 för traditionella A/B-aktörer, och en koefficient på 0,5992 för traditionella C-aktörer".

25 I skälen 3 och 4 i förordning nr 896/2001 föreskrivs följande:

"3. I artikel 19 i förordning ... nr 404/93 föreskrivs att tullkvoterna skall förvaltas enligt en metod som grundar sig på traditionella handelsmönster och kallas traditionella aktörer/nya aktörer eller enligt andra metoder. För att den nya ordningen skall kunna genomföras från och med andra halvåret 2001, är det lämpligt att ge tillträde till tullkvoterna för de traditionella aktörer som åtar sig att för egen räkning köpa färska produkter eller hela produktionen från producenter i tredje land, inklusive transport till och lossning på gemenskapens tullområde, under en referensperiod. I denna förordning kallas dessa verksamheter primärimport.

4. De traditionella aktörerna bör definieras för samtliga tullkvoter, och deras referenskvantiteter bör fastställas enligt samma kriterier, men med olika metoder beroende på om de har försett gemenskapsmarknaden med bananer från tredje land utanför AVS och bananer från icke-traditionell import från AVS-stater eller traditionella AVS-bananer under referensperioden, enligt definitionerna i artikel 16 i förordning ... nr 404/93 som tillämpades före ändringen enligt förordning ... nr 216/2001."

26 I skäl 5 i förordning nr 896/2001 motiveras valet av åren 1994, 1995 och 1996 som "referensperioder" enligt följande:

"Referensperioden för att definiera aktörkategorier och fastställa de traditionella aktörernas referenskvantiteter bör vara treårsperioden 1994–1996. Perioden 1994-1996 är den sista treårsperiod för vilken kommissionen förfogar över väl kontrollerade uppgifter om primärimporten. Denna period är också lämplig för att lösa en konflikt som pågått under flera år med vissa av gemenskapens handelspartner. Tack vare de uppgifter som finns tillgängliga och som tagits fram för förvaltningen av de kvoter som öppnades 1998, är det inte nödvändigt att införa en registrering av traditionella aktörer."

27 Efter att medlemsstaternas behöriga myndigheter meddelat kommissionen de sammanlagda referenskvantiteter som framgick av de traditionella aktörernas begäran enligt bestämmelserna i artikel 4 i förordning nr 896/2001, antog kommissionen förordning (EG) nr 1121/2001 av den 7 juni 2001 om fastställande av justeringskoefficienter för den referenskvantitet som skall tilldelas varje traditionell aktör inom ramen för tullkvoterna vid import av bananer (EGT L 153, s. 12). Eftersom totalsumman av referenskvantiteterna uppgick till 1 964 154 ton för samtliga traditionella A/B-aktörer (se skäl 2 i förordning nr 1121/2001), fastställde

kommissionen i enlighet med bestämmelserna i artikel 1.1 i förordning nr 1121/2001 den justeringskoefficient som anges i artikel 5.2 i förordning nr 896/2001 till 1,07883 för varje traditionell A/B-aktör, och fastställde justeringskoefficienten till "0,97286" för varje traditionell C-aktör.

28 I artikel 1.2 i förordning nr 1121/2001 föreskrivs att "[f]ör det andra halvåret 2001 skall, efter tillämpning av punkt 1, den referenskvantitet för varje traditionell aktör som fastställs i artikel 4 i förordning ... nr 896/2001 multipliceras med den koefficient som fastställs i artikel 28.2 i [nämnda förordning]".

Bakgrund till tvisten

29 Den 4 oktober 2000 tillställde kommissionen rådet ett meddelande om tillämpningen av "först till kvarn-metoden" inom importordningen för bananer och om följderna av ett system med enbart tullar (KOM (2000) 621 slutlig). I meddelandet förespråkade kommissionen att ett öppet fördelningssystem skulle antas för licenser för import av bananer från tredje land. Rådet granskade förslaget den 9 oktober 2000 och fann att det skulle kunna "ligga till grund för en reglering av banankonflikten, som ... kan och måste få en snabb lösning". Rådet uppmanade "de behöriga instanserna" att "granska de tekniska aspekterna i meddelandet och särskilt ta hänsyn till de farhågor som vissa delegationer har gett uttryck för" samt uppmanade Europaparlamentet att uttala sig om kommissionens förslag (rådets pressmeddelande 12012/00 om rådets 2294:e möte, s. 12–13).

30 De tekniska aspekterna i det ovannämnda meddelandet granskades av såväl de behöriga nationella myndigheterna som medlemmarna av förvaltningskommittén, medan kommissionen inledde förhandlingar med Amerikas förenta staters handelsrepresentant i syfte att lösa den pågående handelskonflikten mellan detta land och Europeiska gemenskapen i fråga om GOM-bananer.

31 Den 7 februari 2001, kort efter det att rådet antagit förordning nr 216/2001, tillställde kommissionen ett meddelande till Europaparlamentet med rubriken "En särskild ram för bistånd till traditionella AVS-bananleverantörer (rådets förordning (EG) nr 856/1999) — Tvåårsrapport från kommissionen 2000" (KOM (2001) 67 slutlig). I punkt 4 i meddelandet, under rubriken "Ändring av EU-ordningen till följd av WTO:s avgöranden", angav kommissionen följande:

"Efter ingående diskussioner med berörda parter lade kommissionen i november 1999 för rådet fram ett förslag om ändring av förordning nr 404/93. Detta förslag omfattade tillämpning av en kvotordning med tre tullkvoter under en övergångsperiod fram till dess att en ordning med enbart tullar införs senast år 2006. Vid diskussioner med tredje part framgick det att en ordning för förvaltning av kvoter inom vilken licenserna tilldelas på grundval av traditionella handelsströmmar med en historisk referensperiod var det alternativ som föredrogs.

Efter månader av intensiva diskussioner föreföll det som om en tullkvotsordning baserad antingen på licenser som tilldelas efter historiska prestationer eller på utauktionering skulle vara svår att åstadkomma, och att diskussionerna om historiska referensperioder hamnat i ett dödläge. Kommissionen föreslog således i sitt meddelande till rådet i juli att den skulle slutföra sin undersökning av kvotförvaltning enligt först till kvarn-metoden (First Come, First Served - FCFS).

Rådet godtog detta, och i oktober 2000 lade kommissionen på grundval av sin bedömning av denna metod fram ytterligare ett meddelande för rådet av vilket framgick att kommissionen betraktade metoden som ett möjligt alternativ.

...

Meddelandet granskades av rådet (allmänna frågor) den 9 oktober 2000 i Luxemburg. Rådets formella ståndpunkt väntas så snart Europaparlamentet har yttrat sig. Gemensamma församlingen AVS-EU antog vid sitt möte i Bryssel den 9–12 oktober 2000 en resolution om reformen av EU:s bananordning."

32 Den 11 april 2001 enades kommissionen och Amerikas förenta stater om att ingå en "bananöverenskommelse" (nedan kallad överenskommelsen USA–EU).

33 I överenskommelsen USA-EU anges att gemenskapen senast den 1 januari 2006 skall upprätta ett "system med enbart tullar" för bananimport. I överenskommelsen anges att gemenskapen "under en övergångsperiod" skall genomföra ett importsystem som grundar sig på "tidigare importlicenser" och det föreskrivs två övergångsskeden.

34 Under det första skedet, som trädde i kraft den 1 juli 2001, skall kommissionen fastställa en fast tullkvot på en volym om 2 200 000 ton ("kvot A") och en självständig tullkvot på en volym om 353 000 ton ("kvot B"). Dessa tullkvoter skall förvaltas som en enda tullkvot, och den totala volymen för tullkvoten är således 2 553 000 ton. För de bananer som importeras inom ramen för kvoterna A och B tas tull ut som inte får överstiga 75 euro per ton. Gemenskapen skall även fastställa en fast tullkvot C på 850 000 ton. Tullkvoten A/B öppnas till 83 procent för

traditionella aktörer på grundval av "den slutliga årliga referensvolymen ('referensvolymen') för [perioden] 1994–1996 som motsvarar varje 'traditionell' aktör som kvalificerar sig för tullkvoterna 'A/B' ". De "traditionella" kvalificerade aktörerna "bestäms på grundval av importlicenser som tilldelats" enligt artikel 19.1 a i förordning nr 404/93 och artikel 3.1 a i förordning nr 1442/93 för 'kategori A, verksamhet a' ". Vidare "behöver importörerna inte inge ny bevisning". Återstående 17 procent av tullkvoten A/B skall utges till en ny kategori aktörer som benämns "icke-traditionella". Enligt överenskommelsen förbjuds användningen av importlicenser för tullkvoten C för att importera bananer i tullkvoten A/B och omvänt.

35 Under det andra skedet, som gäller från och med år 2002, skall bland annat de bestämmelser som avser det första skedet fortfarande vara i kraft, men delen "B" av den sammanslagna kvoten A/B skall ökas med 100 000 ton. Den totala, årligen tillgängliga, tullkvoten ökas därmed till 2 653 000 ton.

36 Den 30 april 2001 ingick kommissionen och Republiken Ecuador en överenskommelse med huvudsakligen samma lydelse som överenskommelsen USA–EU för att tvisten mellan gemenskapen och detta land inom bananSektorn skulle få en lösning.

Bakgrund och förfarandet

37 Comafrica SpA och Dole Fresh Fruit Europe Ltd & Co. (nedan kallade sökandena) är företag registrerade i Italien respektive Tyskland. De ingår i Dolekoncernen, som leds av Dole Food Company Corp., med säte i Kalifornien (Förenta staterna).

Dolegruppen har en världsomspännande verksamhet på områdena produktion, bearbetning, distribution och saluföring av, bland annat, färsk frukt och grönsaker, däribland bananer.

38 Sökandena är registrerade som traditionella A/B-aktörer i Italien och Tyskland i enlighet med bestämmelserna i artikel 3 i förordning nr 896/2001.

39 Den 6 juni 2001 meddelade Bundesanstalt für Landwirtschaft und Ernährung (tysk myndighet för jordbruk och livsmedel), som är den behöriga myndigheten i Förbundsrepubliken Tyskland, sökanden Dole Fresh Fruit Europe Ltd & Co. (nedan kallad Dole), om dess tilldelning i tullkvot A/B för traditionella operatörer avseende det andra halvåret 2001, fastställd i enlighet med förordning nr 896/2001 och förordning nr 1121/2001 (nedan kallade de omtvistade förordningarna).

40 Den 8 juni 2001 meddelade Ministerio del commercio con l'estero (utrikeshandelsministeriet), som är den behöriga nationella myndigheten i Republiken Italien, sökanden Comafrica SpA (nedan kallad Comafrica) om dess tilldelning i ovannämnda tullkvot A/B avseende det andra halvåret 2001, fastställd i enlighet med de omtvistade förordningarna.

41 Genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 19 juni 2001 väckte sökandena förevarande talan.

42 Genom en särskild handling, som inkom till förstainstansrättens kansli den 21 juni 2001, ansökte sökandena om interimistiska åtgärder i form av uppskov med verkställigheten av de omtvistade förordningarna i den mån de berör sökandena. I andra hand ansökte de om uppskov med verkställigheten *erga omnes*.

43 Genom beslut av den 12 september 2001 i mål T-139/01 R, Comafrica och Dole Fresh Fruit Europe mot kommissionen (REG 2001, s. II-2415), avslog förstainstansrättens ordförande denna ansökan och uppgav att beslut om rättegångskostnaderna skulle meddelas senare.

44 Genom skrivelse som inkom till förstainstansrättens kansli den 5 oktober 2001 ansökte Konungariket Spanien om att få intervenera i förevarande mål till stöd för kommissionens yrkanden. Kommissionen och sökandena inkom med yttranden över denna ansökan den 18 respektive den 22 oktober 2001.

45 Genom skrivelse som inkom till förstainstansrättens kansli den 25 oktober 2001 ansökte Simba Spa (nedan kallat Simba) om att få intervenera i förevarande mål till stöd för parternas yrkanden. Sökandena och kommissionen inkom med yttranden över denna ansökan den 9 respektive den 23 november 2001.

46 Genom skrivelse som inkom till förstainstansrättens kansli den 22 oktober 2001 begärde sökandena konfidentiell behandling av vissa delar av sin ansökan i förhållande till Konungariket Spanien. Genom skrivelse om inkom till förstainstansrättens kansli den 9 november 2001, begärde de samma sak i förhållande till Simba.

47 Genom beslut av förstainstansrättens femte avdelning av den 27 februari 2002 i mål T-139/01, Dole Fresh Fruit Europe mot kommissionen (REG 2002, s. II-799), beslutade förstainstansrätten att låta Konungariket Spanien intervenera i förfarandet till stöd för kommissionens yrkanden. Den beslutade även att låta Simba intervenera i förevarande mål till stöd för sökandenas yrkanden om ogiltigförklaring. Eftersom Simbas interventionsansökan ingavs efter utgången av den tidsfrist som anges i artikel 116.6 i rättegångsreglerna tilläts detta bolag endast att, på grundval av den förhandlingsrapport som bolaget erhållit, yttra sig under den muntliga förhandlingen. Förstainstansrätten biföll slutligen begäran om konfidentiell behandling i förhållande till Konungariket Spanien.

48 Konungariket Spanien inkom med sin interventionsbilaga den 21 mars 2002 över vilken sökandena och kommissionen yttrande sig den 5 juni 2002.

49 På grundval av referentens rapport beslutade förstainstansrätten (femte avdelningen) att inleda den muntliga förhandlingen och anmodade, såsom en åtgärd för processledning, parterna i målet att skriftligen besvara vissa frågor, vilket de gjorde inom utsatta tidsfrister.

50 Parterna i målet utvecklade sin talan och svarade på förstainstansrättens frågor vid muntlig förhandling den 18 november 2003.

Parternas yrkanden

51 Sökandena har yrkat att förstainstansrätten skall

— förklara att talan kan tas upp till sakprövning,

— ogiltigförklara de omtvistade förordningarna i den mån de berör sökandena eller, i andra hand, ogiltigförklara förordningarna *erga omnes*,

— förplikta kommissionen att ersätta sökandena för den skada som de åsamkats till följd av antagandet av de omtvistade förordningarna,

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

52 Kommissionen har yrkat att förstainstansrätten skall

— avvisa yrkandena om ogiltigförklaring eller, i andra hand, ogilla, dem,

— ogilla yrkandena om skadestånd,

— förplikta sökandena att ersätta rättegångskostnaderna.

53 Konungariket Spanien har yrkat att förstainstansrätten skall

— avvisa yrkandena om ogiltigförklaring eller, i andra hand, ogilla dem,

— ogilla yrkandena om skadestånd,

— förplikta sökandena att ersätta rättegångskostnaderna.

54 Simba har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogiltigförklara de omtvistade förordningarna,

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

Huruvida yrkandena om ogiltigförklaring kan upptas till prövning

Parternas argument

Förordning nr 896/2001

55 Sökandena har inledningsvis gjort gällande att de berörs personligen av förordning nr 896/2001.

56 De har för det första gjort gällande att denna förordning måste tolkas som en mängd individuella beslut.

57 Sökandena har härvid anfört att den grupp aktörer som avses i artikel 4.1 i förordning nr 896/2001, och i vilken de ingår, utgör en "bestämd och avgränsad grupp". I denna bestämmelse avses nämligen endast traditionella aktörer som förfogar över referenskvantiteter i kategori A, verksamhet a, för perioden 1994–1996 "med beaktande av år 1998".

58 Sökandena har gjort gällande att kommissionen då den antog förordning nr 896/2001 kände till det totala antalet aktörer som ingick i denna grupp och deras identitet samt deras individuella referenskvantiteter för åren 1994–1996, eftersom de registrerades år 1998. Enligt sökandena kände kommissionen således till "vilka aktörer som hade rätt till importlicenser och vilka kvantiteter som de tilldelats". De har gjort gällande att denna förordning innebar att den slutliga referenskvantiteten för var och en av de nämnda aktörerna direkt kunde fastställas, eftersom det i artikel 4.1 i förordningen föreskrivs att denna motsvarar primärimporten under åren 1994–1996 med beaktande av år 1998 och att varken kommissionen eller de behöriga myndigheterna i medlemsstaterna får ändra eller korrigera dessa uppgifter. Med stöd av samma omständigheter har sökandena åberopat att aktörerna redan vid antagandet av förordning nr 896/2001 kände till den slutliga referenskvantitet som de skulle beviljas.

59 Enligt sökandena är den omständigheten att en justeringskoefficient senare kan komma att tillämpas inte relevant, eftersom "detta inte på något sätt påverkar grundprincipen [att] varje individuell referenskvantitet fastställdes år 1998". Kommissionen kan inte heller åberopa att den inte på förhand kunde förutse vilka aktörer som skulle inge en skriftlig begäran. Enligt sökandena förväxlade kommissionen den individuella karaktär som de rättigheter som ges enligt förordning nr 896/2001 har med den valmöjlighet som tillkommer innehavarna av dessa rättigheter att utnyttja dem eller inte.

60 Sökandena anser slutligen att kommissionen inte kan stödja sig på domstolens dom av den 21 januari 1999 i mål C-73/97 P, Frankrike mot Comafrica, (REG 1999, s. I-185), och har påpekat att den förordning som ifrågasattes i det målet inte var en tillämpningsförordning som antagits av kommissionen, såsom förordning nr 896/2001, utan en förordning enligt vilken det fastställdes en enhetlig justeringskoefficient för år 1994. De har tillagt att till skillnad från situationen i nämnda mål, kan inte kommissionen eller de behöriga nationella myndigheterna enligt förordning nr 896/2001 senare ändra aktörernas individuella referenskvantitet.

61 För det andra har sökandena gjort gällande att förordning nr 896/2001 innehåller särskilda bestämmelser av vilka det tydligt framgår att den inte har avfattats i abstrakta ordalag och att det uttryckligen tagits hänsyn till "varje traditionell aktör som uttryckligen identifierats".

62 För det tredje har sökandena gjort gällande att de är två av de "fyra utvalda [amerikanska] aktörer[na]" som nämns i ett dokument som företetts av kommissionen inom ramen för förhandlingar som ledde till att överenskommelsen USA–EU ingicks och som återfinns i bilaga 7 i ansökan. I detta dokument "fastställs de sammanlagda referenskvantiteterna för fyra aktörer i förordningen". De har gjort gällande att denna överenskommelse "införlivats med gemenskapsrätten" genom förordning nr 896/2001 och att de två texterna hade till syfte att säkerställa att de "fyra utvalda amerikanska aktörerna" skulle kunna fortsätta att försörja gemenskapen med bananer upp till vissa kvantiteter, och garantera dem ett visst antal importlicenser. Förenta staternas handelsrepresentant förhandlade fram en lösning av tvisten avseende GOM-bananer i syfte att "skydda" dessa fyra aktörer. Sökandena har betonat att överenskommelsen USA–EU utgör en lösning som förhandlats fram mellan Amerikas förenta stater och gemenskapen.

63 För det fjärde har sökandena gjort gällande att de skiljer sig från alla andra personer som kan beröras av förordning nr 896/2001. Till stöd för detta påstående har de gjort gällande följande:

— De är traditionella aktörer och inte icke-traditionella aktörer.

— De tillhör den "lilla grupp" traditionella aktörer som har referenskvantiteter i kategori A, verksamhet a, år 1998, till skillnad från aktörer som har referenskvantiteter i kategori A, verksamheterna b och c, år 1998.

— Det framgår uttryckligen av förordning nr 896/2001 att aktörer som har referenskvantiteter i kategori A, verksamheterna b eller c, år 1998, inte omfattas av förordningens tillämpningsområde och att "antalet aktörer som ingår i den lilla gruppen aktörer i kategori A, verksamhet a, skall begränsas".

64 Vidare anser sig sökandena vara direkt berörda av förordning nr 896/2001, eftersom det inte har krävts någon ytterligare rättsakt från någon myndighet för att fastställa deras rättigheter.

65 Sökandena har härvid gjort gällande att det föreligger en väsentlig skillnad mellan denna förordning och de förordningar som var i fråga i de mål som ledde till domen i det ovannämnda målet France mot Comafrica m.fl., och till förstainstansrättens dom av den 12 juli 2001 i de förenade målen T-198/95, T-171/96, T-230/97, T-174/98 och T-225/99, Comafrica och Dole Fresh Fruit Europe mot kommissionen (REG 2001, s. II-1975), eftersom alla de sistnämnda förordningarna innehöll bestämmelser som gjorde det möjligt att granska om de ansökningar om referenskvantiteter som ingetts av aktörerna inte innehöll felaktigheter och, i förekommande fall, korrigera dessa. De har påpekat att dessa korrigeringar kunde göras under vilket skede i förfarandet som helst, fram till dess att en justeringskoefficient fastställts, och att de som ansökt om importlicenser inte vid tidpunkten för offentliggörandet av samma förordningar kunde vara säkra på att dessa begärda referenskvantiteter inte ändrades senare. Vid den tidpunkt då förordning nr 896/2001 antogs och/eller offentliggjordes kände däremot, enligt sökandena, varje sökande av referenskvantiteter till vilken referenskvantitet den hade rätt till, utan att kommissionen eller de behöriga nationella myndigheterna kunde ändra dem, "även om de misstänkte, kände till eller borde känna till att dessa uppgifter var felaktiga".

66 Sökandena har tillagt att förevarande mål även skiljer sig från det mål som låg till grund för domstolens dom av den 6 november 1990 i mål C-354/87, Weddel mot kommissionen. De har förklarat att i sistnämnda mål fastställdes den slutliga referenskvantiteten av medlemsstaterna, medan referenskvantiteten i förevarande

mål redan fastställts i förordning nr 896/2001 och att en justeringskoefficient endast skulle tillämpas om antalet referenskvantiteter som var föremål för en ansökan skiljde sig från de totala tillgängliga kvoterna.

67 Kommissionen och Konungariket Spanien har inledningsvis bestridit att sökandena berörs personligen av förordning nr 896/2001.

68 De har för det första betonat att denna förordning utgör en normativ rättsakt med allmän räckvidd och att den inte kan tolkas som en rad individuella beslut. I förordningen föreskrivs nämligen allmänna regler som är tillämpliga på samtliga aktörer som önskar erhålla en referenskvantitet för import av bananer år 2001. Den är vidare tillämplig på objektivt fastställda situationer och får rättsverkningar för en abstrakt angiven personkrets.

69 Kommissionen har bestridit sökandenas påstående att förordning nr 896/2001 är tillämplig på en "bestämd och avgränsad grupp" aktörer vars identitet och kännetecken den känner till. Kommissionen har erinrat om att det av fast rättspraxis följer att en rättsakts allmänna räckvidd och därmed normativa beskaffenhet inte kan sättas i fråga på grund av att det är möjligt att mer eller mindre exakt fastställa antalet rättssubjekt som vid en given tidpunkt berörs av den, eller till och med deras identitet, om det framgår att den är tillämplig i objektiva rättsliga eller faktiska situationer som anges i rättsakten med avseende på dess syfte (domen i det ovannämnda målet Comafrica och Dole Fresh Fruit Europe mot kommissionen, punkt 100). Förordning nr 896/2001 är emellertid tillämplig på sökandena och på samtliga de traditionella aktörerna "på grund av att de har ansökt om en referenskvantitet och i syfte att säkerställa att tullkvoten inte överskrids".

70 Kommissionen har tillagt att den, då den antog förordning nr 896/2001, varken kände till eller kunde ha känt till exakt vilken kategori aktörer som ansökte om en referenskvantitet enligt 2001 års system. Den har härvid gjort gällande att vissa av de aktörer som hade ansökt om en referenskvantitet för år 1998 under tiden hade upphört med sin verksamhet eller hade slagits samman med andra aktörer och att kommissionen inte hade någon möjlighet att känna till deras efterträdares identitet. På samma sätt kunde vissa aktörer ha valt att registrera sig som icke-traditionella aktörer i stället för traditionella i tullkvot A/B. Kommissionen har vidare påpekat att artikel 4 i förordning nr 896/2001 inte medför att varje traditionell aktör som erhållit en referenskvantitet för år 1998 automatiskt tilldelas en referenskvantitet, eftersom aktörerna måste inkomma med en skriftlig ansökan senast den 11 maj 2001. Den har gjort gällande att den nämligen inte kunde förutse hur förordning nr 896/2001 skulle påverka de olika aktörerna, eftersom den referenskvantitet som skulle beviljas var och en av dem var beroende av det totala antalet ansökningar. Kommissionen har även påpekat att samtliga de referenskvantiteter som de traditionella aktörerna A/B ansökt om uppgick till 1 964 000 ton och att, om alla traditionella A/B-aktörer som hade rätt att inkomma med en sådan ansökan skulle ha gjort det, de sammanlagda kvantiteterna skulle ha uppgått till 1 971 000 ton.

71 För det andra har kommissionen gjort gällande att sökandena inte närmare angett de särskilda bestämmelser i förordning nr 896/2001 som tydligt visar att förordningen inte avfattats i abstrakta ordalag. Under alla omständigheter innehåller inte denna förordning någon bestämmelse enligt vilken sökandena eller någon annan särskild aktör uttryckligen eller underförstått identifieras, eller som skulle kunna innebära att dessa behandlades annorlunda än alla andra traditionella aktörer.

72 För det tredje har kommissionen bestridit att överenskommelsen USA–EU har förhandlats fram i det uttryckliga syftet att skydda "fyra utvalda [amerikanska] aktörer", däribland sökandena. Kommissionen har medgett att 2001 års system delvis antagits för att spegla "vad som överenskommits" med Amerikas förenta stater, men den har understrukit att det är tydligt att den framför allt avsåg att genomföra bestämmelserna i förordning nr 404/93 och, slutligt, artikel 33 EG. Kommissionen har framfört att den inte kan bekräfta att Amerikas förenta staters handelsrepresentant har förhandlat fram en lösning avseende GOM-bananer i syfte att erhålla ett visst resultat till förmån för sökandena. Under alla omständigheter

saknar den ståndpunkt som ett tredje land antagit vid förhandlingar relevans för frågan huruvida en sökande berörs personligen av en förordning. Kommissionen har vidare betonat att de förhandlingar som ägt rum mellan gemenskapen och Amerikas förenta stater var "politiska förhandlingar inom ramen för folkrätten" och att sökandena inte på något sätt var inblandade i dessa.

73 För det fjärde har kommissionen och konungariket Spanien gjort gällande att sökandena inte på annat sätt har visat att de berördes av förordning nr 896/2001 på grund av vissa egenskaper som kännetecknar dem eller på grund av en faktisk situation som kännetecknar dem i förhållande till alla andra personer.

74 För det femte har kommissionen gjort gällande att den, till skillnad från vad sökandena har gjort gällande, inte stödjer sig på domen i det ovannämnda målet Frankrike mot Comfarica m.fl. för att motivera påståendet att sökandena inte berörs personligen av förordning nr 896/2001.

75 Kommissionen har därefter gjort gällande att sökandena inte berörs direkt av förordning nr 896/2001, eftersom deras rättsliga ställning, vad beträffar referenskvantiteten, endast kan fastställas då alla ansökningar om fastställande av referenskvantiteter enligt artikel 4.1 i förordning nr 896/2001 har ingetts och behandlats och en justeringskoefficient har fastställts.

Förordning nr 1121/2001

76 Sökandena har gjort gällande att de berörs direkt och personligen av förordning nr 1121/2001. De anser att de uppfyller de kriterier för upptagande till prövning som domstolen fastställt i domarna i de ovannämnda målen Weddel mot kommissionen och Frankrike mot Comafrica m.fl.

77 De har härvid förklarat följande:

— Justeringskoefficienten som avses i denna förordning fastställs med utgångspunkt från två omständigheter, nämligen dels den totala referenskvantiteten, dels den totala tillgängliga kvoten.

— Den totala referenskvantiteten utgörs av var och en av de traditionella aktörernas individuella referenskvantiteter.

— Kommissionen kände till de individuella referenskvantiteterna innan justeringskoefficienten fastställdes.

— Offentliggörandet av justeringskoefficienten innebar att varje aktör direkt fick kännedom om sin slutliga referenskvantitet och omfattningen av sin rätt till importlicenser, dels eftersom aktören redan innan denna koefficient fastställdes kände till sin referenskvantitet som beaktats för år 1998, dels eftersom denna kvantitet inte kunde ändras.

78 Sökandena har åter påpekat att det, till skillnad från i 1993 års och 1999 års system, i 2001 års system inte föreskrivs några bestämmelser för granskning och korrigering av de lämnade uppgifterna. De har tillagt att "justeringskoefficienten endast var tillämplig på de aktörer som hade ingett en ansökan om importlicenser på grundval av sina referenskvantiteter". Enligt sökandena är det fråga om en "helt avgränsad klass" och "[o]avsett vilken koefficient det var fråga om tillämpades den på kända aktörer och på kända referenskvantiteter".

79 Kommissionen och Konungariket Spanien anser att talan om ogiltigförklaring som väckts mot förordning nr 1121/2001 skall avvisas mot bakgrund av domen i det ovannämnda målet Frankrike mot Comafrica m.fl. och domen i det ovannämnda målet Comafrica och Dole Fresh Fruit Europe mot kommissionen.

80 Kommissionen har medgett att 1993 års och 1999 års system, som var föremål för prövning i de mål som ledde till dessa domar, uppvisar skillnader i förhållande till 2001 års system. Den anser emellertid att det resonemang på grundval av vilket gemenskapsdomstolen avvisat talan i nämnda mål även äger tillämpning i förevarande fall. Den har härvid påpekat att "såväl förfarandet för fastställande av koefficienten som dess följder för aktörerna huvudsakligen är desamma i 2001 års system som i tidigare system". Den har påpekat att enligt vart och ett av dessa system fastställs nedsättnings/justeringskoefficienten genom att man delar beloppet för den totala tillgängliga kvoten med de sammanlagda referenskvantiteter som varit föremål för giltiga ansökningar, och tillämpas av de behöriga myndigheterna i medlemsstaterna på referenskvantiteten för varje aktör, såsom den beräknats av dessa myndigheter. Nämnda myndigheter meddelar därefter varje aktör vilka referenskvantiteter som fastställts till följd av denna metod.

81 Kommissionen har hänvisat till punkt 106 i domen i det ovannämnda målet Comafrica och Dole Fresh Fruit Europe mot kommissionen och har gjort gällande att syftet och rättsverkningarna av fastställandet av justeringskoefficienten inte var att fastställa hur aktörernas individuella ansökningar till de behöriga nationella myndigheterna skulle bedömas, utan att dra konsekvenserna av en objektivt fastställd situation, nämligen att det förekommer ett överskott av gemenskapens totala referenskvantitet i förhållande till tullkvotens volym. Den har påpekat att skälet till att domstolen i domen i det ovannämnda målet Weddel mot kommissionen medgav att den omtvistade förordningen innehöll en rad individuella beslut var att kommissionen, till skillnad från vad som är fallet i förevarande mål, genom antagandet av förordningen hade beslutat hur aktörernas individuella ansökningar skulle bedömas.

82 Kommissionen har tillagt att domstolen i sitt beslut av den 28 juni 2001 i mål C-351/99 P, Eridania m.fl. mot rådet (REG 2001, s. I-5007), punkterna 53–55,

bekräftat att domen i det ovannämnda målet Weddel mot kommissionen endast avsåg vissa särskilda situationer, i vilka individuella rättigheter erhölls. I förevarande mål ger enligt kommissionen emellertid inte den omständigheten att sökandena tilldelats referenskvantiteter dem någon rätt att importera bananer, utan medför endast att volymen bananer som de kan importera inom ramen för tullkvoterna begränsas. Kommissionen har erinrat om att omvandlingen av den justerade referenskvantiteten till importlicenser och möjligheten att använda dessa gör det nödvändigt att inlämna en ansökan om importlicenser.

83 Kommissionen har för övrigt påpekat att den, då den fastställde den ifrågavarande justeringskoefficienten, inte förfogade över uppgifter om de individuella referenskvantiteter som de olika aktörerna faktiskt ansökt om år 2001, eftersom medlemsstaterna endast var skyldiga att meddela kommissionen de sammanlagda referenskvantiteterna. Den har gjort gällande att den således inte kunde veta exakt hur fastställandet av justeringskoefficienten skulle påverka de olika aktörernas situation.

84 Slutligen har kommissionen gjort gällande att om det skulle visa sig att de uppgifter på vilka referenskvantiteterna för år 2001 grundar sig var felaktiga, trots att de redan varit föremål för en ingående kontroll tidigare, skulle kommissionen själv eller medlemsstaterna vara skyldiga att vidta nödvändiga korrigeringar. Den har därav dragit slutsatsen att "även om en aktörs 'provisoriska' referenskvantitet i mindre utsträckning än föregående år riskerar att väsentligt ändras, gör inte enbart tillämpningen av justeringskoefficienten på den sökta referenskvantiteten att det är möjligt för en aktör att direkt beräkna sin slutliga referenskvantitet för år 2001".

Förstainstansrättens bedömning

85 Enligt artikel 230 fjärde stycket EG får varje fysisk eller juridisk person väcka talan mot ett beslut som är riktat till honom eller mot ett beslut som, även om det utfärdats i form av en förordning eller ett beslut riktat till en annan person, direkt och personligen berör honom.

De omtvistade förordningarnas beskaffenhet

86 Sökandena har ifrågasatt de omtvistade förordningarnas beskaffenhet och har gjort gällande att de skall tolkas som en rad individuella beslut.

87 Förstainstansrätten erinrar härvid om att enligt fast rättspraxis står kriteriet för att skilja mellan en förordning och ett beslut att finna i huruvida den ifrågavarande rättsakten har allmän giltighet eller inte (domstolens beslut av den 23 november 1995 i mål C-10/95 P, Asocarne mot rådet, REG 1995, s. I-4149, punkt 28, och av den 24 april 1996 i mål C-87/95 P, CNPAAP mot rådet, REG 1996, s. I-2003, punkt 33). En rättsakt har allmän giltighet om den är tillämplig på objektivt bestämda situationer och medför rättsverkningar för en allmänt och abstrakt angiven personkrets (se domstolens dom av den 10 juli 1996 i mål T-482/93, Weber mot kommissionen, REG 1996, s. II-609, punkt 55, och där angiven rättspraxis).

88 I förevarande mål kan det inte, till att börja med vad beträffar förordning nr 896/2001, bestridas att denna utgör en normativ rättsakt med allmän giltighet (förstainstansrättens domar av den 25 september 2002 i mål T-178/01, Di Lenardo mot kommissionen, inte publicerat i rättsfallssamlingen, punkt 47, och i mål T-179/01, Dilexport mot kommissionen, inte publicerat i rättsfallssamlingen, punkt 47). Bestämmelserna i denna förordning anges nämligen på ett allmänt sätt och är tillämpliga på objektivt fastställda situationer och medför rättsverkningar för en allmänt och abstrakt angiven personkrets.

89 Denna förordning har enligt artikel 1 häri till syfte att fastställa "tillämpningsföreskrifter till ordningen för import av bananer för de tullkvoter som avses i artikel 18.1 i förordning [nr 404/93, i dess lydelse enligt förordning nr 216/2001] och för import av bananer utanför den kvoten". Förordningen antogs av kommissionen på grundval av artikel 20 i förordning nr 404/93, i dess lydelse enligt förordning nr 216/2001.

Enligt denna artikel ges kommissionen behörighet att fastställa tillämpningsföreskrifter för avdelning IV i samma förordning, bland annat sådana förvaltningsföreskrifter som föreskrivs i artikel 18.

90 Enligt artikel 2 i förordning nr 896/2001 skall de tullkvoter som avses i förordningen vara öppna till 83 procent för traditionella aktörer och till 17 procent för icke-traditionella aktörer. Dessa två kategorier av aktörer bestäms på grundval av enbart objektiva kriterier, som beskrivs i artiklarna 3 och 6 i denna förordning, och som inte bygger på bedömningar som är knutna till varje aktörs särskilda ställning (se härvid beslutet i det ovannämnda målet Di Lenardo mot kommissionen, punkt 46, och beslutet i det ovannämnda målet Dilexport mot kommissionen, punkt 46). Detsamma gäller definitionen av begreppen "traditionell aktör A/B" och "traditionell aktör C" i artikel 3 i förordning nr 896/2001. Härvid beaktas genomförande av en minsta kvantitet primärimport av bananer från tredje länder och/eller icke-traditionella AVS-bananer, i det första fallet, och av traditionella AVS-bananer, i det andra fallet. Detta skall ske enligt de definitioner som ges enligt artikel 16 i förordning nr 404/93 i dess lydelse enligt förordning nr 1637/98.

91 I förordning nr 896/2001 anges villkoren för tilldelning av tullkvoter för de olika kategorierna av aktörer på grundval av allmänna och abstrakta uppgifter, utan att individuella aktörers situation, däribland sökandenas, beaktas. I förordningen fastställs i allmänna och abstrakta ordalag huvudsakligen hur de traditionella aktörernas referenskvantiteter och de icke-traditionella aktörernas årliga tilldelning fastställs samt registreringsförfarandet avseende de sistnämnda, och det anges närmare villkor för tilldelning av importlicenser.

92 I förordning nr 896/2001 fastställs slutligen i allmänna och abstrakta ordalag tillämpningsföreskrifter för bananer utanför tullkvoterna.

93 Sökandenas argument att denna förordning innehåller särskilda bestämmelser som visar att den inte har avfattats i abstrakta ordalag och att det uttryckligen har tagits hänsyn till "varje traditionell aktör, som uttryckligen identifierats" saknar således stöd. Det skall vidare konstateras att sökandena inte över huvud taget angett de särskilda bestämmelser till vilka de hänvisar.

94 Om sökandena härvid skulle åberopa artikel 4.1 i förordning nr 896/2001, konstaterar förstainstansrätten att det är tydligt att detta är en allmän bestämmelse. I bestämmelsen fastställs i allmänna och abstrakta ordalag hur referenskvantiteten för de traditionella A/B-aktörerna fastställs genom att det föreskrivs dels att den berörde skall inlämna en skriftlig ansökan senast den 11 maj 2001, dels att denna kvantitet skall beräknas på grundval av "den genomsnittliga primärimporten av bananer från tredje land eller icke-traditionella AVS-bananer under åren 1994, 1995 och 1996, med beaktande av år 1998 för förvaltningen av importtullkvoten för bananer med ursprung i tredje land och icke-traditionella AVS-kvantiteter, enligt artikel 19.2 i förordning [nr 404/93], som tillämpades år 1998 på den aktörkategori som avses i punkt a i den artikeln". Dessa kriterier är tillämpliga, utan att det görs någon åtskillnad, på alla traditionella aktörer A/B, vilka bestäms i allmänna och abstrakta ordalag och på grundval av enbart objektiva uppgifter i artikel 3 i förordning nr 896/2001 (se punkt 90 ovan). Det är således utan tvekan fråga om en åtgärd som är tillämplig på en objektivt bestämd situation och som medför rättsverkningar för de avsedda personkategorierna på ett allmänt och abstrakt sätt. Den avser inte endast sökandena utan även alla andra ekonomiska aktörer i en liknande situation.

95 Denna slutsats påverkas inte av sökandenas argument att kommissionen då den antog förordning nr 896/2001 kände till det totala antalet aktörer som avses i artikel 4.1 och deras identitet. Detta argument kan inte godtas. Vid den tidpunkt då denna förordning antogs kände inte kommissionen med säkerhet till, och hade inte möjlighet att med säkerhet känna till, vilka aktörer som skulle ansöka om fastställande av referenskvantiteten inom den frist som löpte ut den 11 maj 2001. Den kunde inte förutsätta att alla traditionella aktörer A/B som förfogade över en referenskvantitet enligt kategori A, verksamhet a, för år 1998 skulle begära fastställande av en referenskvantitet enligt 2001 års system. Såsom kommissionen

med rätta har gjort gällande kan det inte heller uteslutas att vissa av aktörerna som hade erhållit en referenskvantitet för år 1998 därefter upphört med sin verksamhet eller slagits samman med andra aktörer. Vidare saknar sökandenas argument relevans. Även om det fastställdes att de rättssubjekt på vilka artikel 4.1 i förordning nr 896/2001 är tillämplig kunde identifieras vid den tidpunkt då förordningen antogs, skulle inte dess normativa verkan kunna ifrågasättas, eftersom — vilket anges i punkt 94 ovan — denna bestämmelse endast avser objektiva rättsliga eller faktiska situationer (se, för ett liknande resonemang, beslutet i det ovannämnda målet CNPAAP mot rådet, punkt 35, och förstainstansrättens beslut av den 15 december 2000 i mål T-113/99, Galileo och Galileo International mot rådet, REG 2000, s. II-4141, punkt 47, som fastställdes genom domstolens beslut av den 25 april 2002 i mål C-96/01 P, Galileo och Galileo International mot rådet, REG 2002, s. I-4025).

96 Sökandenas påstående att artikel 4.1 i förordning nr 896/2001 medför att den slutliga referenskvantiteten för var och en av de traditionella A/B-aktörerna direkt fastställdes, och att den gjorde det möjligt för både dem och kommissionen att få kännedom om denna referenskvantitet redan då förordningen antogs, kan inte godtas. I detta skede kunde den referenskvantitet som avses i denna bestämmelse endast vara av provisorisk karaktär, eftersom om de sammanlagda referenskvantiteterna som de traditionella A/B-aktörerna ansökt om skulle skilja sig från de tillgängliga kvantiteterna tullkvoter, skulle nämnda referenskvantitet påverkas av en justeringskoefficient som antogs av kommissionen (se artikel 5.2 i förordning nr 896/2001). Vid tidpunkten för antagandet av förordning nr 896/2001 kunde emellertid varken kommissionen eller de traditionella aktörerna A/B förutse att det skulle uppstå en sådan skillnad och framför allt inte hur stor denna skulle vara, eftersom — såsom framgår av punkt 95 ovan — dessa aktörer kunde inge ansökan om fastställande av referenskvantiteter fram till den 11 maj 2001 och det inte kunde förutsättas att samtliga skulle komma att utöva denna rätt. Såsom kommissionen har angett utan att bli emotsagd av sökandena, har de sammanlagda referenskvantiteter som de traditionella A/B-aktörerna ansökt om inom denna frist för övrigt varit lägre än vad de skulle ha varit om alla traditionella aktörer A/B som haft rätt att inlämna en sådan ansökan hade gjort det.

97 Vad därefter beträffar förordning nr 1121/2001, har sökandena bestridit att denna förordning är av normativ beskaffenhet och har härvid huvudsakligen grundat sig på de principer som domstolen fastställt i domarna i det ovannämnda målet Weddel mot kommissionen och Frankrike mot Comafrica, m.fl.

98 De har för det första betonat att denna förordning endast är tillämplig på en sluten och avgränsad krets av aktörer bland vilka de ingår.

99 Det skall härvid konstateras att förordning nr 1121/2001 egentligen endast avser aktörer som ingett en skriftlig ansökan till de behöriga myndigheterna vid en tidigare tidpunkt, nämligen senast den 11 maj 2001, och att en ansökan som ingetts senare inte kunde beaktas. Förordning nr 1121/2001 är vidare endast tillämplig på aktörer som uppfyller ett visst antal förutsättningar, såväl materiella som processuella.

100 Av fast rättspraxis följer emellertid att en rättsakts allmänna räckvidd och därmed normativa beskaffenhet inte kan ifrågasättas på grund av möjligheten att mer eller mindre exakt fastställa antalet rättssubjekt som berörs av en rättsakt, eller till och med deras identitet, om det framgår att den är tillämplig i objektiva rättsliga eller faktiska situationer som anges i rättsakten i fråga med avseende på rättsaktens syfte (domstolens dom av den 15 februari 1996 i mål C-209/94 P, Buralux m.fl. mot rådet, REG 1996, s. I-615, punkt 24, och förstainstansrättens beslut av den 29 juni 1995 i mål T-183/94, Cantina cooperativa fra produttori vitivinicoli di Torre di Mosto m.fl. mot kommissionen, REG 1995, s. II-1941, punkt 48).

101 Så är emellertid fallet i förevarande mål. Förordning nr 1121/2001 syftar allmänt sett till att säkerställa ett korrekt genomförande av systemet för förvaltning av de tullkvoter som fastställs enligt förordning nr 896/2001. Detta system grundar sig på en fördelning av tullkvoter mellan två kategorier av aktörer, nämligen traditionella aktörer och icke-traditionella aktörer, och på en separat förvaltning av dels tullkvoterna A och B, dels tullkvot C. Förordning nr 1121/2001 syftar till att justera alla de referenskvantiteter vilka dels de traditionella aktörerna A/B, dels den

traditionella aktören C ansökt om, till de tillgängliga kvantiteterna tullkvoterna A/B och C. Vad beträffar de traditionella aktörerna A/B, fastställs således i artikel 1.1 i förordningen den justeringskoefficient som skall tillämpas på deras individuella referenskvantitet till 1,07883, eftersom de sammanlagda referenskvantiteter vilka det ansökts om enligt artikel 4.1 i förordning nr 896/2001 var lägre än de tillgängliga kvantiteterna tullkvoter.

102 För det andra har sökandena betonat de skillnader som finns mellan å ena sidan 1993 års och 1999 års system och å andra sidan 2001 års system. De har närmare bestämt gjort gällande att det i 2001 års system, till skillnad från i de övriga två systemen, inte föreskrivs någon möjlighet för kommissionen eller för de behöriga nationella myndigheterna att granska och i förekommande fall korrigera den referenskvantitet vilken var och en av aktörerna ansökt om.

103 Det skall härvid konstateras att 1993 års system och 1999 års system skiljer sig från 2001 års system vad beträffar fastställandet av en referenskvantitet för aktörer i kategori A (i 1993 års system) eller traditionella aktörer (i 1999 års och 2001 års system). Såsom det förklarats i punkt 103 i domen i det ovannämnda målet Comafrica och Dole Fresh Fruit Europe mot kommissionen, granskar kommissionen och de behöriga myndigheterna aktivt och korrigerar i förekommande fall aktörernas individuella referenskvantiteter för att avlägsna fall då det förekommit dubbelräkning. Vad beträffar 2001 års system däremot fastställs de traditionella aktörernas referenskvantiteter på grundval av historiska uppgifter avseende primärimport som redan granskats och eventuellt korrigerats inom ramen för de tidigare systemen. Varken i artikel 4.1 i förordning nr 896/2001 eller i någon annan bestämmelse i denna förordning föreskrivs således uttryckligen någon möjlighet för kommissionen eller de behöriga nationella myndigheterna att göra en ytterligare granskning eller korrigering av dessa uppgifter. Visserligen kan inte en aktör lagligen grunda en ansökan om fastställande av referenskvantiteten på uppenbart felaktiga eller vilseledande uppgifter. Om bevis för en sådan felaktighet eller sådana vilseledande uppgifter skulle inges måste kommissionen eller de behöriga nationella myndigheterna således, även i avsaknad av någon uttrycklig bestämmelse med denna innebörd i förordning nr 896/2001, vidta nödvändiga

korrigeringar. I förevarande fall framgår det emellertid att det i praktiken inte har gjorts någon ny korrigering av de uppgifter som avser de traditionella aktörerna A/B. Det enda exemplet som kommissionen har kunnat ge i detta hänseende, som svar på en skriftlig fråga från förstainstansrätten, är knappast övertygande. Det rörde sig om ett fall där den beslutat att korrigera det totala beloppet som angetts av de franska myndigheterna enligt artikel 5.1 i förordning nr 896/2001, inte till följd av att den upptäckt att en aktör lämnat vilseledande uppgifter eller uppgifter som avser ett för stort antal kvantiteter eller ett fall av dubbelräkning, utan till följd av att myndigheterna gjort en felaktig tolkning av artikel 4.1 i samma förordning.

104 Av de skillnader som anges ovan mellan å ena sidan 1993 års och 1999 års system och å andra sidan 2001 års system kan emellertid inte den slutsatsen dras att förordning nr 1121/2001 skall tolkas som en rad individuella beslut som rör var och en av de traditionella aktörerna A/B, däribland sökandena.

105 Såsom redan angetts i punkt 101 ovan har förordning nr 1121/2001 inte antagits med avseende på den särskilda situationen för traditionella aktörer A/B, utan på objektiva faktiska förhållanden, nämligen den omständigheten att den totala referenskvantiteten som medlemsstaterna meddelat kommissionen enligt artikel 5.1 i förordning nr 896/2001 var lägre än de tillgängliga kvantiteterna tullkvoter. Justeringskoefficienten på 1,07883 som fastställs i förordning nr 1121/2001 är med andra ord resultatet av en enkel matematisk beräkning och inte av en bedömning av den särskilda situationen för var och en av de traditionella aktörerna A/B. Förordningen påverkar alla traditionella aktörer A/B som ingett en ansökan om fastställande av referenskvantiteter före den 11 maj 2001 på samma sätt. Syftet med och den rättsverkan som följer av antagandet av förordning nr 1121/2001 är däremot inte att avgöra huruvida aktörernas individuella ansökan hos de behöriga nationella myndigheterna skall bifallas eller inte (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovannämnda målet Comafrica och Dole Fresh Fruit Europe mot kommissionen, punkt 106).

106 Med anledning av det ovan anförda finner förstainstansrätten att de omtvistade förordningarna är av normativ beskaffenhet och har allmän räckvidd.

Sökandenas talerätt

107 En allmänt tillämplig rättsakt, såsom en förordning, kan under vissa omständigheter anses personligen beröra vissa fysiska eller juridiska personer, och således i förhållande till dem vara likvärdig med ett beslut (se bland annat dom av den 16 maj 1991 i mål C-358/89, Extramet Industrie mot rådet, REG 1991, s. I-2501, punkt 13, av den 18 maj 1994 i mål C-309/89, Codorniu mot rådet, REG 1994, s. I-1853, punkt 19, svensk specialutgåva, volym 5, s. 141, och av den 25 juli 2002 i mål C-50/00 P, Unión de Pequeños Agricultores mot rådet, REG 2002, s. I-6677, punkt 36). Detta är fallet bland annat om rättsakten i fråga angår en bestämd fysisk eller juridisk person på grund av vissa egenskaper som är utmärkande för denne eller på grund av en faktisk situation som särskiljer denne från alla andra personer (se bland annat dom av den 15 juli 1963 i mål 25/62, Plaumann mot kommissionen, REG 1963, s. 197, s. 223, svensk specialutgåva, volym 1, s. 181, av den 22 november 2001 i mål C-452/98, Nederlandse Antillen mot rådet, REG 2001, s. I-8973, punkt 60, och av den 25 juli 2002 i mål C-50/00 P, Unión de Pequeños Agricultores mot rådet, REG 2002, s. I-6677, punkt 36).

108 Det har i förevarande fall beträffande förordning nr 896/2001 för det första konstaterats i punkterna 88–92 och 94 ovan att bestämmelserna i förordningen, särskilt artikel 4.1, är avfattade i allmänna ordalag, skall tillämpas på objektivt fastställda situationer och medför rättsverkningar i förhållande till personkategorier som anges på ett allmänt och abstrakt sätt. Förordningen berör sökandena endast i deras objektiva egenskap av traditionella aktörer A/B, på samma sätt som den berör alla andra aktörer i denna kategori.

109 Denna slutsats ändras inte av de argument som sökandena har grundat på tabellen i bilaga 7 till ansökan. I denna tabell anges för åren 1989–1996 de sammanlagda referenskvantiteterna för aktörerna i kategori A, verksamhet a, nämligen primärimportörer, de sammanlagda referenskvantiteterna för "fyra utvalda aktörer" och den procentsats som följer av förhållandet mellan sistnämnda och förstnämnda belopp. Kommissionen har inte bestridit att de "fyra utvalda aktörer[na]" är sökandena och två företag som ingår i Chiquita-gruppen. Även om det fastställdes att alla uppgifter avseende dessa aktörer undersökts av kommissionen och Amerikas

förenta staters handelsrepresentant vid förhandlingarna för att lösa tvisten avseende GOM-bananer innebär emellertid inte detta att förordning nr 896/2001 antogs för att det skulle leda till ett visst resultat till förmån för nämnda aktörer och särskilt att säkerställa att ett visst antal importlicenser skall beviljas, såsom sökandena har gjort gällande. På samma sätt är inte heller endast den omständigheten att kommissionen förfogade över upplysningar om bland annat sökandenas primärimport tillräcklig för att de senare skall särskiljas i fråga om förordning nr 896/2001 i förhållande till alla övriga aktörer som berörs av förordningen.

110 Det skall härvid göras en åtskillnad mellan två situationer. Det finns dels den situationen då, såsom i förevarande fall, lagstiftaren undersöker upplysningar och uppgifter avseende marknaden för att säkerställa att marknadssituationen beaktas korrekt i bestämmelserna i den rättsakt som skall antas och i syftena bakom den. Vidare finns den situationen då lagstiftaren antar en rättsakt för att komma fram till ett särskilt resultat till förmån för vissa bestämda rättssubjekt, vilket inte är fallet i förevarande fall.

111 Sökandena kan inte heller med framgång åberopa att de hör till kategorin traditionella aktörer, i motsats till kategorin icke-traditionella aktörer, och således till den "lilla gruppen" aktörer som har referenskvantiteter i kategori A, verksamhet a, år 1998, till stöd för påståendet att de skiljer sig från alla andra aktörer som berörs av förordning nr 896/2001 (se ovan punkt 63).

112 Såsom framgår av punkterna 13 och 90 ovan grundar sig systemet med fördelning av tullkvoter som inrättats genom förordning nr 896/2001 just på en åtskillnad mellan "traditionella aktörer" och "icke-traditionella aktörer". Dessa två kategorier aktörer utgör allmänt och abstrakt angivna personkategorier (se ovan punkt 90). Sökandenas objektiva karaktär av traditionella aktörer innebär således inte att de särskiljs med avseende på förordning nr 896/2001.

113 Samma slutsats gör sig gällande i fråga om sökandenas argument att de tillhör den "lilla grupp aktörer" som förfogar över referenskvantiteter enligt kategori A, verksamhet a, år 1998. Även om det stämmer att det endast är primära importörer som kan anses vara traditionella aktörer enligt förordning nr 896/2001 och att de senares referenskvantitet fastställs på grundval av genomsnittet för primärimporten för åren 1994–1996 med beaktande av år 1998, är det likväl fråga om allmänna och abstrakta kriterier (se ovan punkterna 90–94). De omständigheter som åberopats av sökanden medför således inte att sökanden särskiljs i förhållande till alla andra personer.

114 Vad därefter beträffar förordning nr 1121/2001 är det tillräckligt att konstatera att sökandena varken har visat eller har påstått att de berörs av denna på grund av vissa egenskaper som är utmärkande för dem eller på grund av en faktisk situation som särskiljer dem från alla andra personer och att de därigenom skall anses personligen berörda på ett liknande sätt som den som förordningen riktar sig till.

115 Av det ovan anförda följer att de omtvistade förordningarna utgör åtgärder med allmän giltighet och att sökandena inte berörs av dessa på grund av särskilda egenskaper som är utmärkande för dem eller på grund av en faktisk situation som särskiljer dem från alla andra personer. Sökandena kan således inte anses personligen berörda av de omtvistade förordningarna. Eftersom de inte uppfyller ett av villkoren för upptagande till prövning i artikel 230 fjärde stycket EG är det inte nödvändigt att pröva frågan huruvida de berörs direkt av de omtvistade förordningarna.

116 Av detta följer att talan skall avvisas i den del den avser ogiltigförklaring av de omtvistade förordningarna.

Yrkandena om skadestånd

Parternas argument

117 Sökandena har gjort gällande att kommissionen har gjort sig skyldig till rättsstridigt agerande med skadliga följder, genom att i förordning nr 896/2001 föreskriva att referenskvantiteten för de traditionella aktörerna A/B fastställs på grundval av genomsnittet av primärimport av bananer från tredje land och/eller icke-traditionella AVS-bananer under åren 1994–1996 med beaktande av år 1998, för förvaltningen av tullkvoten för import av bananer som härrör från tredje land och kvantiteter av icke-traditionella AVS-bananer, och genom att mot bakgrund av de totala kvantiteterna som fastställts anta förordning nr 1121/2001. De anser att förutsättningarna för att gemenskapen skall bli utomobligatoriskt skadeståndsansvarig är uppfyllda.

118 Sökandena har huvudsakligen gjort gällande att de omtvistade förordningarna inte är lagstiftningsåtgärder som innefattar val i fråga om ekonomisk politik, och att kommissionen genom att anta dem gjort sig skyldig till "bristande förvaltning".

119 Sökandena har gjort gällande att uppgifterna avseende primärimport av bananer under åren 1994–1996 som beaktats för år 1998 innehåller allvarliga fel. I många fall har nämligen aktörerna bedrägligen ökat de kvantiteter som deklarerades vid den aktuella tidpunkten eller gjort sig skyldiga till dubbelräkning. Sökandena har i sina ansökningar ansett att felmarginalen ("ansökningar som avser ett för stort antal kvantiteter i förhållande till de använda importlicenserna") för åren 1994–1996 i genomsnitt motsvarar 23,98 procent för åren 1994–1996. I sin replik minskade de denna felmarginal till 13,6 procent.

120 Sökandena har gjort gällande att kommissionen kände till att nämnda uppgifter var oriktiga och att de för övrigt tillåtit en genomsnittlig felmarginal på ungefär 11 procent under det interimistiska förfarandet. De har kritiserat att kommissionen ändå beslutat att använda dessa uppgifter i de omtvistade förordningarna, utan att föreskriva en möjlighet för kommissionen själv eller för medlemsstaterna att granska dem och i förekommande fall korrigera dem. Enligt sökandena finns det emellertid inget hinder i rättsligt eller praktiskt hänseende för en sådan granskning eller korrigering. Kommissionen har genom att agera på detta sätt underlåtit att uppfylla sin skyldighet att "fastställa justeringskoefficienten i enlighet med gällande rätt" och har inte förvaltat GOM-bananerna enligt gällande bestämmelser.

121 Sökandena anser att kommissionen inte kan åberopa den omständigheten att referensperioden 1994–1996 var den senaste perioden för vilken den förfogade över tillräckligt granskade uppgifter avseende primärimport. De har påpekat att felmarginalen för år 1994 var särskilt hög och att om kommissionen hade valt treårsperioden 1995–1997 skulle den genomsnittliga felmarginalen ha varit lägre. De har bestridit kommissionens påstående att åren 1994-1996 var de senaste åren för vilka det fanns uppgifter avseende primärimport och har gjort gällande att sådana uppgifter även fanns tillgängliga för åren 1997–1998, även om de ännu inte hade granskats av kommissionen och de behöriga nationella myndigheterna. De anser slutligen att kommissionen inte kunde stödja sig på de konstateranden som gjorts av förstainstansrätten i punkt 149 i domen i det ovannämnda målet Comafrica och Dole Fresh Fruit Europe mot kommissionen.

122 Om förstainstansrätten skulle anse att de omtvistade förordningarna utgjorde lagstiftningsåtgärder som innefattade val i fråga om ekonomisk politik, har sökandena i andra hand gjort gällande att kommissionen har överträtt en överordnad rättsregel som syftar till att skydda enskilda och att överträdelsen är tillräckligt klar. De har särskilt åberopat att principen om god förvaltning eller "principen att gemenskapslagstiftningen skall tillämpas på ett säkert och förutsebart sätt" (domstolens dom av den 15 december 1987 i mål 326/85, Nederländerna mot kommissionen, REG 1987, s. 5091). Enligt sökandena "kan en institution inte anta en rättsakt på grundval av felaktiga omständigheter som den känner till eller det är uppenbart att den borde ha känt till, särskilt när en sådan rättsakt innebär att enskildas rättigheter åsidosätts".

123 Sökandena har vidare gjort gällande att de lidit skada till följd av antagandet av de omtvistade förordningarna som för det första bestod i att de förlorade rätten att importera vissa kvantiteter bananer.

124 Sökandena har således i sin ansökan uppgett att de år 2001 förlorade rätten att importera följande kvantiteter bananer: ... [1] ton avseende Comafrica och ... ton avseende Dole. De har erhållit dessa sifferuppgifter genom följande beräkningar:

— Den totala tillgängliga tullkvoten för år 2001 uppgick till 2 553 000 ton.

— Den tillgängliga tullkvoten för de traditionella aktörerna A/B utgjorde 83 procent av denna kvantitet, nämligen 2 118 990 ton.

— Under referensperioden 1994–1996 användes importlicenserna upp till 1 590 050 ton.

— Justeringskoefficienten borde således ha fastställas till 1,3327.

— Genomsnittet av Comafricas import under referensperioden uppgår till ... ton.

1 — Konfidentiella uppgifter som utelämnats.

— Genom att tillämpa justeringskoefficienten på 1,3327 på denna kvantitet hade Comafrica rätt att inkomma med en ansökan om importlicenser avseende ... ton.

— Genom att tillämpa justeringskoefficienten på 1,07883 enligt förordning nr 1121/2001 på den ovannämnda kvantiteten ... ton, har Comafrica endast rätt att inkomma med en ansökan om importlicenser på ... ton.

— Doles import under referensperioden uppgår i genomsnitt till ... ton.

— Genom att tillämpa justeringskoefficienten på 1,3327 på den ovannämnda kvantiteten på ... ton, har Comafrica endast rätt att inkomma med en ansökan om importlicenser avseende ... ton.

— Genom att tillämpa justeringskoefficienten på 1,07883 enligt förordning nr 1121/2001 på den ovannämnda kvantiteten ... ton, har Dole endast rätt att inkomma med en ansökan om importlicenser avseende upp till ... ton.

125 Sökandena har i sin replik medgett att import till Österrike, Finland och Sverige inte beaktats vid deras bedömning av antalet ansökningar som avser ett för stort antal kvantiteter (se punkt 133 nedan). De har gjort gällande att kommissionen medgett att "de ansökningar som avsåg ett för stort antal kvantiteter motsvarade en procentsats på 11,24" i genomsnitt avseende perioden 1994–1996 och har föreslagit att denna procentsats skall utgöra grunden för beräkningen av deras skada. I övrigt har de hänvisat till de upplysningar och de uppgifter om skadan som anges i deras ansökan om interimistiska åtgärder, och har föreslagit att dessa skall aktualiseras.

126 Sökandena har i sina yttranden över interventionsbilagan från Konungariket Spanien föreslagit att de upplysningar och uppgifter som anges i ansökan skall uppdateras. I sitt svar på en av de skriftliga frågor som förstainstansrätten ställt till sökandena (se ovan punkt 49) har de medgett att de glömt att vid beräkningen av den första delen av skadan beakta bestämmelserna i artikel 28.2 i förordning nr 896/2001 och har följaktligen justerat de sifferuppgifter som anges i ansökan.

127 För det andra har sökandena gjort gällande "förlusten av framtida rättigheter avseende de volymer de gått miste om".

128 För det tredje har de gjort gällande att användningen av rättsstridiga referenskvantiteter även har medfört en minskning av deras marknadsandelar.

129 Slutligen har sökandena begärt att kompensationsränta skall läggas till de belopp som de beviljats som skadestånd.

130 Vad för det tredje beträffar orsakssambandet har de gjort gällande att de, om kommissionen inte hade vidtagit några rättsstridiga åtgärder inom ramen för förordningarna nr 896/2001 och 1121/2001, skulle ha kunnat få högre referenskvantiteter och, som en följd härav, rättigheter till importlicenser.

131 Kommissionen har tillbakavisat dessa påståenden.

132 Inledningsvis har den gjort gällande att den inte kan tillskrivas något rättsstridigt agerande. Den har betonat att den har ett stort utrymme för skönsmässig bedömning i fråga om den gemensamma jordbrukspolitiken och har av detta dragit slutsatsen att den endast kan bli utomobligatoriskt skadeståndsskyldig om det föreligger en tillräckligt klar överträdelse av en rättsregel som har till syfte att ge enskilda rättigheter.

133 Kommissionen har bestridit att felmarginalen i genomsnitt utgör 23,98 procent för treårsperioden och att den var högre än 50 procent för år 1994. Den har närmare bestämt gjort gällande att import till Österrike, Finland och Sverige, vilka vid den aktuella tidpunkten inte var en del av gemenskapen, inte beaktats i de sifferuppgifter som sökandena åberopat för år 1994.

134 Kommissionen har hänvisat till artikel 19.1 i förordning nr 404/93, i dess lydelse enligt förordning nr 216/2001, och har gjort gällande att tullkvoterna fick förvaltas med tillämpning av den metod som grundar sig på traditionella handelsströmmar, den metod som kommissionen valt. Den har förklarat att den således beslutat att ta hänsyn till tillgängliga historiska uppgifter och att de mest trovärdiga uppgifterna oundvikligen var de som redan meddelats och granskats i syfte att bevilja referenskvantiteter under föregående år. Åren 1994–1996 var de senaste åren för vilka det fanns sådana uppgifter, och 1998 var det sista året då 1993 års system var tillämpligt och för vilket det använts uppgifter om primärimport. Kommissionen har betonat att dessa uppgifter noggrant granskats och korrigerats och att de sifferuppgifter som den lämnat "avseende hur felaktiga uppgifterna för 1994–1996 kunde vara" redan godtagits av förstainstansrätten i domen i det ovannämnda målet Comafrica och Dole Fresh Fruit Europe mot kommissionen. Den har även gjort gällande att användningen av uppgifter avseende perioden 1994–1996 möjliggjort att snabbt upprätta det nya systemet, som huvudsakligen var av övergångskaraktär, och att det bedömts lämpligt att, såsom tidigare, använda sig av en treårsperiod, eftersom detta gjorde det möjligt att utjämna förändringar på bananmarknaden från ett år till ett annat.

135 Kommissionen har bestridit sökandens påstående att uppgifterna om primärimporten även fanns tillgängliga för åren 1997 och 1998. Den har förklarat att den genom telefax av den 24 maj 2000 uppmanade alla medlemsstater att översända uppgifter avseende de kvantiteter som saluförts av primärimportörerna åren 1997 och 1998 eller, i förekommande fall, att ange att dessa uppgifter inte fanns tillgängliga. Sju medlemsstater besvarade inte denna förfrågan. Vad beträffar övriga medlemsstater var situationen enligt följande:

— Republiken Grekland och Republiken Finland har lämnat sammanlagda sifferuppgifter om primärimport utan fördelning på de olika aktörerna.

— Republiken Österrike har endast lämnat detaljerade uppgifter om den allmänna importnivån.

— Övriga medlemsstater, med undantag för Republiken Italien, har svarat att de uppgifter som lämnats av deras aktörer för år 1997 aldrig granskats av de behöriga myndigheterna medan det aldrig samlats in uppgifter för år 1998.

— Uppgifterna för år 1997 var inte tillgängliga för Republiken Portugal.

— Endast Republiken Italien kunde lämna uppgifter, även om de var ofullständiga, för åren 1997 och 1998, även om den betonade att det var fråga om obearbetade uppgifter som lämnats av de italienska aktörerna och som aldrig granskats av de behöriga myndigheterna.

136 Vad beträffar anmärkningen att kommissionen inte förbehållit sig en möjlighet att granska huruvida de lämnade uppgifterna var riktiga, har kommissionen betonat att systemet för fastställande av de referenskvantiteter som avses i förordning nr 896/2001 inte grundar sig på ansökningar som grundas på nya uppgifter, utan på uppgifter avseende perioden 1994–1996. Sistnämnda uppgifter har emellertid redan ingående granskats av medlemsstaterna och kommissionen, såsom förstainstansrätten konstaterat i domen i det ovannämnda målet Comafrica och Dole Fresh Fruit Europe mot kommissionen. Den har gjort gällande att även om det stämmer att samma uppgifter inte varit fullständiga i denna dom, har förstainstansrätten emellertid ansett att det fanns fog för de skäl som framförts för att motivera dessa brister och har medgett att användningen av dessa uppgifter inte var uppenbart olämplig.

137 Vad beträffar de anmärkningar som sökandena har gjort gällande beträffande förordning nr 1121/2001, har kommissionen anfört att de grundar sig på det felaktiga antagandet att förordning nr 896/2001 är rättsstridig.

138 Vad för det andra beträffar den påstådda skadan, har kommissionen inledningsvis gjort gällande att sökandenas yrkande som grundar sig på en minskning av deras marknadsandelar är extremt otydligt och därför skall avvisas. Vad beträffar den skada som består i förlusten av rätten att importera vissa kvantiteter bananer, har den gjort gällande att "referenskvantiteterna endast ger en möjlighet att ansöka om importlicenser". Den har härvid påpekat att de volymer för vilka sökandena har gjort gällande att de borde haft en referenskvantitet, liksom de för vilka de erhållit denna kvantitet enligt förordning nr 1121/2001, är mycket högre än de volymer som de faktiskt importerat under perioden 1994–1996. Motsatsvis har det inte varit omöjligt för sökandena att importera vissa kvantiteter bananer på grund av att de inte fått en tillräckligt hög referenskvantitet, eftersom de hade kunnat få ytterligare importrättigheter från tredje parter. Kommissionen har härav dragit slutsatsen att sökandena inte har angett en korrekt grund för att fastställa den påstådda skadan och, mer allmänt, att de inte på ett tillräckligt utförligt sätt motiverat sin ansökan om skadestånd och ränta.

139 Konungariket Spanien har gjort gällande att kommissionen inte kan tillskrivas något rättsstridigt agerande i förevarande fall. Det har närmare bestämt hänvisat till förstainstansrättens konstateranden i punkterna 149 och 150 i domen i det ovannämnda målet Comafrica och Dole Fresh Fruit Europe mot kommissionen.

140 Konungariket Spanien anser vidare att sökandena inte har påvisat förekomsten och omfattningen av den påstådda skadan eller att det föreligger ett orsakssamband mellan denna skada och det rättsstridiga agerande som de tillskriver kommissionen och skadan.

Förstainstansrättens bedömning

141 Enligt fast rättspraxis förutsätts, för att utomobligatoriskt skadeståndsansvar skall kunna göras gällande mot gemenskapen enligt artikel 288 andra stycket EG, att en rad villkor är uppfyllda, nämligen att det agerande som läggs den berörda institutionen till last är rättsstridigt, att det verkligen föreligger en skada och att det finns ett orsakssamband mellan detta agerande och den åberopade skadan (se domstolens dom av den 29 september 1982 i mål 26/81, Oleifici Mediterranei mot EEG, REG 1982, s. 3057, punkt 16, förstainstansrättens domar av den 11 juli 1996 i mål T-175/94, International Procurement Services mot kommissionen, REG 1996, s. II-729, punkt 44, av den 16 oktober 1996 i mål T-336/94, Efisol mot kommissionen, REG 1996, s. II-1343, punkt 30, av den 11 juli 1997 i mål T-267/94, Oleifici Italiani mot kommissionen, REG 1997, s. II-1239, punkt 20). Om ett av dessa villkor inte är uppfyllt skall talan ogillas i sin helhet, utan att det är nödvändigt att pröva de andra villkoren för nämnda ansvar (domstolens dom av den 15 september 1994 i mål C-146/91, KYDEP mot rådet och kommissionen, REG 1994, s. I-4199, punkt 19, och förstainstansrättens dom av den 20 februari 2002 i mål T-170/00, Förde-Reederei mot rådet och kommissionen, REG 2002, s. II-515, punkt 37).

142 I förevarande mål skall yrkandena om skadestånd prövas med avseende på den första av dessa förutsättningar, nämligen förekomsten av ett rättsstridigt agerande. Vad beträffar denna förutsättning krävs enligt rättspraxis att det visas att det föreligger en

tillräckligt klar överträdelse av en rättsregel som har till syfte att ge enskilda rättigheter (domstolens dom av den 4 juli 2000 i mål C-352/98 P, Bergaderm och Goupil mot kommissionen, REG 2000, s. I-5291, punkt 42). Vad beträffar kravet att överträdelsen skall vara tillräckligt klar, är det avgörande kriteriet för att anse att detta krav är uppfyllt, att den ifrågavarande gemenskapsinstitutionen uppenbart och allvarligt har missbedömt gränserna för sitt handlingsutrymme. Om den ifrågavarande medlemsstaten eller institutionen endast förfogade över ett i hög grad begränsat, eller till och med obefintligt, handlingsutrymme, kan en mindre överträdelse av gemenskapsrätten vara tillräcklig för att det skall vara fråga om en tillräckligt klar överträdelse (domen i det ovannämnda målet Comafrica och Dole Fresh Fruit Europe mot kommissionen, punkt 134, och förstainstansrättens dom av den 10 februari 2004 i de förenade målen T-64/01 och T-65/01, Afrikanische Frucht-Compagnie och Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert mot rådet och kommissionen, REG 2004, s. II-521, punkt 71).

143 Det påstådda rättsstridiga agerandet i förevarande fall beror enligt sökandena huvudsakligen på att kommissionen i förordning nr 896/2001 för att fastställa referenskvantiteten för traditionella aktörer A/B använt sig av genomsnittet för primärimport av bananer från tredje stater och/eller icke-traditionella AVS-bananer som importerats under åren 1994–1996 med beaktande av år 1998, trots att den kände till att dessa uppgifter var felaktiga, och genom att inte föreskriva någon metod för granskning och korrigering av dem. Genom att agera på detta sätt har kommissionen enligt sökandena gjort sig skyldig till "bristande förvaltning" eller till ett åsidosättande av principen om god förvaltning eller av "principen att gemenskapslagstiftningen skall tillämpas på ett säkert och förutsebart sätt".

144 Mot bakgrund av de kriterier som framgår av den rättspraxis som anges i punkt 142 ovan, finns det anledning att undersöka kravet att överträdelsen skall vara tillräckligt klar. De omtvistade förordningarna skall härvid undersökas separat.

145 Vad för det första beträffar förordning nr 896/2001, råder det ingen tvekan om att den antagits av kommissionen genom utövande av ett stort handlingsutrymme (se,

för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 5 oktober 1994 i mål C-280/93, Tyskland mot rådet, REG 1994, s. I-4973, punkt 89, och av den 15 juli 2004 i de förenade målen C-37/02 och C-38/02, Di Lenardo och Dilexport, REG 2004, s. I-6911, punkterna 57 och 71).

146 Denna förordning grundar sig på artikel 20 i förordning nr 404/93, i dess lydelse enligt förordning nr 216/2001. Enligt denna artikel ges kommissionen befogenhet att bland annat anta förvaltningsföreskrifter för tullkvoter. Kommissionen får genom artikel 19 i denna förordning ett stort handlingsutrymme i fråga om vilken metod som skall användas för denna förvaltning (se, för ett liknande resonemang, det ovannämnda målet Di Lenardo och Dilexport, punkt 57). I artikel 19.1 föreskrivs nämligen att tullkvoterna får "förvaltas med tillämpning av den metod som grundar sig på att hänsyn tas till traditionella handelsmönster (enligt metoden 'nya/traditionella aktörer') eller på andra metoder". Den enda begränsningen i detta handlingsutrymme finns i artikel 19.2 i vilken det föreskrivs att "[o]avsett vilken metod som valts skall denna ta hänsyn till behovet av att bibehålla balansen i försörjningen av gemenskapens marknad".

147 Kommissionen har använt sig av det stora handlingsutrymme som den härigenom fått genom att anta förordning nr 896/2001, och har beslutat att från och med den 1 juli 2001 provisoriskt fram till den 1 januari 2006 tillämpa en metod för tilldelning av importlicenser som till stor del grundar sig på historiska referenser och på en åtskillnad mellan "traditionella aktörer" och "icke-traditionella aktörer", varvid de förstnämnda fastställs på grundval av primärimporten av bananer.

148 Inledningsvis skall konstateras att kommissionen inte kan kritiseras för att ha valt denna metod snarare än någon av de metoder som tidigare avsetts, särskilt den som grundade sig på "först till kvarn-metoden". Det skall i detta hänseende understrykas att förordning nr 896/2001 antogs efter en komplicerad och känslig internationell förhandling under vilken det uttrycktes olika motstridiga uppfattningar som måste

förenas. Kommissionen var tvungen att inte endast beakta gemenskapsproducenternas intressen, utan även sina skyldigheter i förhållande till AVS-staterna och gemenskapens internationella åtaganden inom ramen för WTO.

149 Vidare kan inte valet av åren 1994–1996 som referensperiod för fastställandet av de olika kategorierna av aktörer och fastställandet av de traditionella aktörernas referenskvantiteter, enligt den metod för tilldelning av importlicenser som kommissionen valt, anses uppenbart olämpligt.

150 För det första kan det inte bestridas att det skulle ha varit felaktigt att välja en tidigare period, eftersom det gemensamma systemet för import av bananer som inrättades genom förordning nr 404/93 trädde i kraft först den 1 juli 1993. Före detta datum gällde bestämmelser för import av bananer till gemenskapen som skiljde sig — ibland mycket — åt mellan olika medlemsstater.

151 För det andra var, såsom anges i skäl 5 i förordning nr 896/2001, de mest pålitliga historiska uppgifterna avseende primärimport som kommissionen förfogade över då den antog förordning nr 896/2001 de som hänförde sig till åren 1994–1996. Dessa uppgifter hade nämligen använts inom ramen för 1993 års system, enligt vilket det föreskrevs ett system med fördelning av importlicenser som särskilt grundade sig på en uppdelning av kategorierna A och B i underkategorier enligt tre olika ekonomiska verksamheter, däribland primärimport (verksamhet "a") (se ovan punkt 11). Dessutom hade dessa uppgifter vid den aktuella tidpunkten varit föremål för ingående granskning och, i förekommande fall, korrigeringar, av såväl de behöriga nationella myndigheterna som av kommissionen. Vad gäller kommissionen skall det även erinras om att förstainstansrätten, i punkt 146 i domen i det ovannämnda målet Comafrica och Dole Fresh Fruit Europe mot kommissionen, konstaterade att kommissionen "handlade med mycket stor aktsamhet och omsorg vid verifieringen

och justeringen av de fall där det fanns olika uppgifter från de behöriga nationella myndigheterna och vid elimineringen av de fall där det hade förekommit dubbelräkning".

152 Visserligen var det inte möjligt att genom dessa granskningar avlägsna alla fall då det förekommit dubbelräkning, av de skäl som anges i punkt 147 i det ovannämnda målet Comafrica och Dole Fresh Fruit Europe mot kommissionen. Det kvarstod således en felmarginal, bland annat beträffande uppgifterna avseende primärimporten. Parterna är således överens om att de kvantiteter bananer som under åren 1994–1996 importerades i enlighet med importlicenser i kategori A, verksamhet a, var lägre än de referenskvantiteter som deklarerats av de berörda aktörerna och att den uppkomna felmarginalen i genomsnitt ligger runt 11 procent. Det skall emellertid konstateras att de ifrågavarande uppgifterna trots dessa brister ger en god allmän överblick över situationen på bananmarknaden inom gemenskapen under den ifrågavarande perioden.

153 För det tredje kan inte kommissionen kritiseras för att ha tagit med år 1994 i referensperioden trots att detta år särskilt berördes av de avvikelser som kritiserats av sökandena. Den hade inte kunnat ta med åren 1995–1997 som referensperiod eftersom den trots sina ansträngningar i detta avseende inte erhållit pålitliga och fullständiga uppgifter från medlemsstaterna avseende primärimporten år 1997. Detta har på ett övertygande sätt framgått av den bevisning som kommissionen uppvisat till stöd för sina konstateranden och som anges i punkt 135 ovan. Sökandena har för övrigt i sin replik uttryckligen medgett att uppgifterna avseende primärimporten för åren 1997 och 1998 varken granskats av de behöriga nationella myndigheterna eller av kommissionen. Det hade enligt sökandena inte heller varit lämpligt att nöja sig med att välja en tvåårsperiod, nämligen åren 1995 och 1996. Såsom kommissionen med rätta har gjort gällande ger beaktandet av en treårsperiod en mer representativ bild av bananmarknaden med hänsyn till att förändringarna på marknaden minskat från ett år till ett annat. Det skall tilläggas att beviljandet av

importlicenser enligt 1993 och 1999 års system redan gjordes på grundval av de kvantiteter bananer som saluförts (1993 års system) eller som faktiskt importerats (1999 års system) under en treårig referensperiod.

154 För det fjärde skall det erinras om att 2001 års system uppfattas som ett övergångssystem och att beaktandet av tillgängliga uppgifter som redan tidigare granskats ingående gjort det möjligt att snabbt upprätta systemet.

155 För det femte valdes åren 1994–1996 som referensperiod mot bakgrund av känsliga och komplicerade internationella förhandlingar och är en av de omständigheter som gjorde det möjligt att lösa den tvist som sedan flera år förelåg mellan å enda sidan gemenskapen och å andra sidan Amerikas förenta stater och Republiken Ecuador inom bananSektorn.

156 Vad slutligen beträffar sökandenas kritik avseende avsaknaden av en metod för granskning och korrigering av de traditionella aktörernas referenskvantiteter enligt förordning nr 896/2001, skall det endast påpekas att en sådan metod i princip inte var motiverad inom ramen för 2001 års system, eftersom de uppgifter på vilka dessa kvantiteter grundade sig redan tidigare varit föremål för ingående granskning och, i förekommande fall, korrigeringar (se ovan punkt 151). Visserligen förelåg fortfarande en viss felmarginal, men denna var ofrånkomlig och måste godtas av de skäl som anges i punkterna 149–155 ovan. Det är vidare, mot bakgrund av den tid som förflutit sedan referensperioden inleddes och av att aktörerna och medlemsstaterna inte har någon skyldighet att bevara bevisningen avseende bananimport som skett under åren 1994–1996, tveksamt om nya granskningar skulle varit möjliga eller åtminstone om sådana skulle ha gjort det möjligt att upptäcka ett betydande antal ytterligare felaktigheter i de angivna sifferuppgifterna. Under alla omständigheter var kommissionen eller de behöriga nationella myndigheterna — såsom redan angetts i

punkt 103 ovan — tvungna att göra nödvändiga korrigeringar om det skulle visa sig att uppgifterna var uppenbart felaktiga eller vilseledande, även om det saknas uttryckliga bestämmelser om detta i förordning nr 896/2001.

157 Av det ovan anförda framgår att kommissionen inte uppenbart och allvarligt har överskridit gränserna för sitt utrymme för skönsmässig bedömning genom att anta förordning nr 896/2001. Av detta följer att den inte kan tillskrivas något rättsstridigt agerande som gör att gemenskapen blir utomobligatoriskt skadeståndsansvarig.

158 Vad för det andra beträffar förordning nr 1121/2001 skall det erinras om att den antagits mot bakgrund av artikel 4.1 och 4.2 och artikel 5.1 och 5.2 i förordning nr 896/2001. Kommissionen är enligt artikel 5.2 i förordning nr 896/2001 skyldig att fastställa en justeringskoefficient om det finns en avvikelse mellan de sammanlagda referenskvantiteter som anges i artikel 4.1 och 4.2 i samma förordning och som var och en av medlemsstaterna har tillställt den och antalet tillgängliga tullkvoter. Den har således inte något utrymme för skönsmässig bedömning avseende lämpligheten av den fastställda justeringskoefficienten och avseende valet av de kvantiteter som härvid skall beaktas. Vad beträffar antagandet av förordning nr 1121/2001 kan under alla omständigheter en smärre överträdelse av gemenskapsrätten följaktligen vara tillräcklig för att gemenskapen skall bli utomobligatoriskt skadeståndsansvarig.

159 Det rättsstridiga agerande som sökanden har tillskrivit kommissionen i fråga om förordning nr 1121/2001 grundar sig på antagandet att förordning nr 896/2001 är rättsstridig eftersom det i förordningen föreskrivs att det för fastställandet av referenskvantiteten för traditionella aktörer A/B skall beaktas uppgifter avseende deras primärimport under åren 1994–1996, utan att det föreskrivs någon metod för granskning och korrigering av dessa uppgifter. Såsom följer av de överväganden som framgår av punkterna 145–157 ovan, har kommissionen emellertid inte gjort sig skyldig till något rättsstridigt agerande under antagandet av förordning nr 896/2001.

Av detta följer att kommissionen inte heller kan klandras för att ha gjort sig skyldig till något rättsstridigt agerande som kan medföra att gemenskapen blir utomobligatoriskt skadeståndsansvarig i fråga om förordning nr 1121/2001.

160 Mot bakgrund av det ovan anförda skall yrkandena om skadestånd ogillas, utan att det är nödvändigt att pröva övriga villkor för gemenskapens utomobligatoriska skadeståndsansvar.

161 Det skall emellertid för fullständighetens skull påpekas att sökandena inte på ett tillfredsställande sätt visat förekomsten och omfattningen av den skada som de åberopat.

162 Vad för det första beträffar den skada som består i förlusten av rätten att importera vissa kvantiteter bananer år 2001, skall kritik framföras mot dels hur de har gått till väga för att försöka påvisa faktiska omständigheter, dels det sätt skadan beräknats på.

163 För det första har sökandena gjort gällande att även om referenskvantiteten för traditionella aktörer A/B hade fastställts på grundval av korrekta uppgifter, skulle den tillämpliga justeringskoefficienten för denna referenskvantitet inte ha fastställts till 1,07883 utan till 1,3327. De anser därför att de har förlorat "rätten att importera" bananer upp till skillnaden mellan den kvantitet som erhållits med tillämpning av koefficienten 1,3327 på deras respektive referenskvantitet, nämligen genomsnittet av primärimporten under åren 1994–1996, och den kvantitet som erhållits med tillämpning av koefficienten 1,07883 på samma referenskvantitet.

164 Även om dessa sifferuppgifter och beräkningar som lagts fram av sökandena skulle vara korrekta, innebär inte nödvändigtvis den omständigheten att sökandena tilldelats en individuell referenskvantitet som var lägre än den som de skulle kunnat få om en högre justeringskoefficient hade tillämpats att de lidit en motsvarande skada. Det skall erinras om att referenskvantiteten inte i sig innebär en rätt att importera bananer, utan att den endast utgör en referensgrund för senare handlingar, närmare bestämt ansökan om och beviljande av importlicenser. En aktör ansöker inte nödvändigtvis om importlicenser upp till de sammanlagda referenskvantiteter som denne har tilldelats. Det krävs vidare, vilket kommissionen med rätta har påpekat, att den förfogar över en tillräcklig kvantitet bananer att importera enligt dessa importlicenser och att det finns utsikter att sälja dem inom gemenskapen. I förevarande fall har inte sökandena gett någon sådan upplysning. Det var ännu viktigare att det mer ingående visades att skada faktiskt förelåg, eftersom justeringskoefficienten som fastställdes i förordning nr 1121/2001 för den ifrågavarande perioden (det vill säga andra halvåret 2001) var positiv. Den individuella referenskvantiteten som sökandena tilldelades visade sig faktiskt vara högre än primärimporten under referensperioden. Om den justeringskoefficient som de anser är tillämplig beaktas är deras individuella referenskvantitet till och med avsevärt högre.

165 Det skall vidare påpekas att det i artikel 14.2 i förordning nr 896/2001 föreskrivs att "[f]ör de tre första kvartalen får det föreskrivas att den totala kvantiteten i den eller de licensansökningar som en aktör lämnar in inte får överstiga en viss procentandel av den referenskvantitet som fastställs enligt artikel 5 eller den årliga tilldelning som fastställs enligt artikel 9.3".

166 För det andra har sökandena visat sig fullständigt oseriösa vid beräkningen av den skada som består i förlusten av rätten att importera vissa kvantiteter bananer år 2001. I sin replik medgav de således att de underlåtit att beakta import till

Österrike, Finland och Sverige år 1994 och att de därför till stor del överskattat den genomsnittliga felmarginal som anges i deras ansökan. Denna förändrades från 30,4 till 13,6 procent. För att beräkna skadan föreslår de i sin svarsskrivelse samtidigt "procentsatsen 11,24", som godtagits av kommissionen under det interimistiska förfarandet, och att upplysningar och uppgifter som ingår i deras ansökan om interimistiska åtgärder skall uppdateras. Sökandena har därefter i sitt svar på en av de skriftliga frågor som förstainstansrätten ställt till dem (se punkt 49 ovan), medgett att de vid sin beräkning underlåtit att beakta bestämmelserna i artikel 28.2 i förordning nr 896/2001 och att de sifferuppgifter som anges i ansökan avser hela året 2001 medan förordning nr 896/2001 endast var tillämplig från och med andra halvåret detta år. De har följaktligen tillämpat koefficienten 0,4454 som föreskrivs i denna bestämmelse på de kvantiteter bananer som de enligt sin ansökan inte anser sig ha haft rätt att importera och kommer därför fram till ... ton vad beträffar Comafrica och ... ton vad beträffar Dole. Förutom den omständigheten att det här återigen är fråga om en betydande minskning av deras anspråk, konstaterar förstainstansrätten att sökandena grundar sin nya beräkning på uppgifter avseende år 1994 som de emellertid i sin replik medgett är mycket övervärderade. Förutom att det inte är möjligt att med säkerhet fastställa den beräkningsgrund som sökandena slutligen föreslagit, grundar sig denna med andra ord även på felaktiga sifferuppgifter.

167 Vad beträffar den andra och den tredje delen av den påstådda skadan, nämligen förlusten av "framtida rättigheter avseende förlorade volymer" och av en minskning av deras marknadsandelar, konstaterar förstainstansrätten för det andra att sökandena endast har angett dem i extremt otydliga ordalag utan att klart ange varken de omständigheter som gör det möjligt att bedöma deras beskaffenhet eller närmare beskriva de kriterier på grundval av vilka de skall beräknas.

168 Av detta följer att det inte heller har visats att den andra förutsättningen för gemenskapens utomobligatoriska ansvar är uppfyllt. Även av detta skäl skall således yrkandena om skadestånd ogillas.

Ansökan om åtgärder för bevisupptagning

169 Sökandena har yrkat att förstainstansrätten skall uppmana kommissionen att såsom åtgärder för bevisupptagning

— bekräfta att sökandena ingår bland de fyra aktörer som anges i bilaga 7 i ansökan,

— ge upplysningar om användningen av importlicenserna under åren 1994–1996, om sifferuppgifterna avseende den faktiska importen och om hur den kommit fram till sin bedömning av nivån på de ansökningar som avser ett för stort antal kvantiteter.

170 Kommissionen har bestridit detta yrkande.

171 Förstainstansrätten anser att sökandenas ansökan om åtgärder för bevisupptagning skall ogillas, eftersom de omständigheter som framgår av handlingarna och de förklaringar som getts under den muntliga förhandlingen är tillräckliga för att den skall kunna pröva målet.

172 Mot bakgrund av det ovan anförda skall talan ogillas i sin helhet.

Rättegångskostnader

173 Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Kommissionen har yrkat att sökandena skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom sökandena har tappat målet skall de förpliktas att, utöver sin egen rättegångskostnad, även ersätta kommissionens rättegångskostnad inklusive kostnaderna för det interimistiska förfarandet, i enlighet med kommissionens yrkande.

174 Konungariket Spanien skall bära sin rättegångskostnad i enlighet med artikel 87.4 första stycket i rättegångsreglerna.

175 Simba skall bära sin rättegångskostnad i enlighet med artikel 87.4 tredje stycket i rättegångsreglerna.

På dessa grunder beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (femte avdelningen)

följande dom :

1) Yrkandena om ogiltigförklaring avvisas.

2) **Yrkandena om skadestånd ogillas.**

3) **Sökandena skall bära sina rättegångskostnader och ersätta kommissionens rättegångskostnader i målet i huvudsaken och i det interimistiska förfarandet.**

4) **Intervenienterna skall bära sina rättegångskostnader.**

Lindh García-Valdecasas Cooke

Luxemburg den 3 februari 2005.

H. Jung P. Lindh

Justitiesekreterare Ordförande